

กฎหมาย ตูรา

คือ

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน ศักราช ๑๒๕๘
ประกาศให้ ใช้กฎหมาย ภาษีชันโน ศักราช ๑๒๕๐
กฎข้อ บังคับ อากร ตูรา ร, ศ, ๑๑๑

รวมกัน

พิมพ์ครั้งที่ ๑๒๐๐ ฉบับ

ราคา ๓ บาท ๓๒ อัฐ

โรงพิมพ์ บำรุง นุกุลกิจ

สารมาน พระราชบัญญัติ สุรา

ส่วนที่ ๓ ว่าด้วย ชื่อ กฎหมาย อธิบาย คำใน กฎหมาย

เวตา จำ เดิม ที่ จะ ใช้ กฎหมาย แยก เด็ก กฎหมายเก่า

มาตรา ๓ ว่าด้วย ชื่อ แด เวตา จำ เดิม ที่ จะ ใช้ พระราช บัญญัติ หน้า ๕

มาตรา ๒ ว่าด้วย อธิบาย ก้อย คำ หน้า ๕

มาตรา ๓ ว่าด้วย ยก เด็ก พระราช กำหนด กฎหมายเก่า หน้า ๕

ส่วนที่ ๒ ว่าด้วย อากร ชั้น ใน ภาษี ขา เข้า การ ตัก ดอมสุรา เข้า มา ๑๓ ๑

มาตรา ๔ ว่าด้วย ภาษี ที่ เก็บ แต่สุรา แด เหล้า เบียร์ เหล้า น้ำ องุ่น หน้า ๕

มาตรา ๕ ว่าด้วย ชั้นสุรา ทด ลอง แร่ง สุรา หน้า ๖

มาตรา ๖ ว่าด้วย ตักดอม ขาสุรา แด ตักดอม บันทุกสุรา เข้า มา ๑๓ ๑ หน้า ๖

มาตรา ๗ ว่าด้วย อนุญาต ให้ บันทุก สุรา เข้า มา หน้า ๖

มาตรา ๘ ว่าด้วย สุรา สำหรับ ใช้ ใน เรือ กำปั่น หน้า ๗

มาตรา ๘ ว่าด้วย อนุญาต ให้ บัน ทุก สุรา ออก ไป หน้า ๗

มาตรา ๑๐ ว่าด้วย ตัว ใบ เติร์จ ที่ ต้อง ให้ เมื่อ เสีย ภาษี แล้ว หน้า ๗

มาตรา ๑๓ ว่าด้วย อนุญาต ให้ ขน สุรา ไป หน้า ๗

มาตรา ๑๒ ว่าด้วย ปรับ ใหม่ ทำโทษ หน้า ๗

มาตรา ๑๓ ว่าด้วย คำ มังคัม ของ อำเภอ กำหนด ที่ จะ ให้ ขน ไป หน้า ๗

ส่วนที่ ๓ ว่าด้วย ตั้ง นาย อากร ชั้นใน แด อำนาจ แด น้ำ ที่ ของ นาย อากรชั้น

มาตรา ๑๔ ว่าด้วย หนังสือ ตราตั้ง อากร ชั้น ใน หน้า ๓๐

มาตรา ๑๕ ว่าด้วย นาย อากร ชั้น ใน หน้า ๓๐

มาตรา ๑๖ ว่าด้วย หนังสือ สัญญา นาย อากรชั้นใน หน้า ๓๐

มาตรา ๑๗ ว่าด้วย โรง ภาษี ชั้น ใน หน้า ๓๓

มาตรา ๑๘ ว่าด้วย คำ ธรรมเนียม หนังสือ ตราตั้ง จะ ต้อง ให้ นาย อากร หน้า ๓๓

มาตรา ๑๙ ว่าด้วย มีหมายต่าง ๆ ไปถึง นาย อากร	หน้า ๑๒
มาตรา ๒๐ ว่าด้วย ต้อง ให้ ใบ อนุญาต ไม่คิด ค่า ชรรมนิยม	หน้า ๑๒
มาตรา ๒๑ ว่าด้วย ข้อ ปรับใหม่ที่ได้ ให้ ใบ อนุญาต หรือ ตัวใบ เดิม	หน้า ๑๒
มาตรา ๒๒ ว่าด้วย นาย อากร ทำ สมยอม ผิด กฎหมาย	หน้า ๑๒
มาตรา ๒๓ ว่าด้วย ข้อ ปรับ ใหม่ นาย อากร	หน้า ๑๒
มาตรา ๒๔ ว่าด้วย นาย อากร ซึ่ง ทำ อยู่ แล้ว ทุกวัน นี้	หน้า ๑๓

ส่วนที่ ๔ ว่าด้วย หนังสือ ใบ อนุญาต

แต่ ข้อ บังคับ ผู้ ที่ จะ รับ หนังสือ ใบ ขาย หน้า สุรา

มาตรา ๒๕ ว่าด้วย หนังสือ ใบ อนุญาต สำหรับ ขาย หน้า สุรา	หน้า ๑๓
มาตรา ๒๖ ว่าด้วย โทษ ผู้ ที่ ขาย หน้า สุรา ไม่มี หนังสือ ใบ อนุญาต	หน้า ๑๔
มาตรา ๒๗ ว่าด้วย ระยะเวลา พิจารณา หนังสือ ใบ อนุญาต	หน้า ๑๔
มาตรา ๒๘ ว่าด้วย หนังสือ อนุญาต ต้อง ทำ ตาม ข้อ บังคับ ที่ กำหนดไว้	หน้า ๑๕
มาตรา ๒๙ ว่าด้วย ข้อ บังคับ โรง ราน ที่ รับ หนังสือ ใบ อนุญาต	หน้า ๑๕
มาตรา ๓๐ ว่าด้วย โทษ ที่ ทำ ผิด ข้อ บังคับ	หน้า ๑๖
มาตรา ๓๑ ว่าด้วย สำเนา หนังสือ ใบ อนุญาต	หน้า ๑๖
มาตรา ๓๒ ว่าด้วย รับ หนังสือ ใบ อนุญาต ต้อง อย่างไร	หน้า ๑๖
มาตรา ๓๓ ว่าด้วย จุด บานชี โรง ราน ที่ รับ หนังสือ ใบ อนุญาต	หน้า ๑๗
มาตรา ๓๔ ว่าด้วย เถ็น เบียง ใน โรง ราน ที่ รับ หนังสือ ใบ อนุญาต	หน้า ๑๗
มาตรา ๓๕ ว่าด้วย ผู้ ที่ มี สุรา ผิด กฎหมาย	หน้า ๑๗

ส่วนที่ ๕ ว่าด้วย โรง ต้ม กถัน สุรา

มาตรา ๓๖ ว่าด้วย หนังสือ ใบ อนุญาต สำหรับ โรง เตา สุรา	หน้า ๑๗
มาตรา ๓๗ ว่าด้วย โรง ขาย หน้า สุรา สำหรับ โรง ที่ ต้ม กถัน	หน้า ๑๗

มาตรา ๓๗ ว่าด้วย ต้มสุราเถื่อน หน้า ๑๗

มาตรา ๓๘ ว่าด้วย ตั้งเงินปีแทนเงินภาษี หน้า ๑๘

ส่วนที่ ๖ ว่าด้วย ข้อบังคับแต่ปรับใหม่ตาม โทษต่าง ๆ

มาตรา ๔๐ ว่าด้วย ตัก ถอบขาย ซื่อสุราเถื่อน หน้า ๑๘

มาตรา ๔๑ ว่าด้วย ขายสุราเป็นราคา อย่างอื่นมิใช่เป็นเงินตรา หน้า ๑๘

มาตรา ๔๒ ว่าด้วย มอบนำสุราให้กับผู้ที่ไม่ม่อำนาจควรจรับ หน้า ๒๐

มาตรา ๔๓ ว่าด้วย ขายสุราปน หน้า ๒๐

มาตรา ๔๔ ว่าด้วย บานัญชีแต่ค้นตรวจสุรา หน้า ๒๐

มาตรา ๔๕ ว่าด้วย สุราขาดจำนวน หน้า ๒๑

มาตรา ๔๖ ว่าด้วย โทษบอกจำนวนผิด หน้า ๒๑

มาตรา ๔๗ ว่าด้วย ยกเงินปรับใหม่แต่ทำโทษอย่างอื่น หน้า ๒๒

มาตรา ๔๘ ว่าด้วย อธิบายคำที่ว่า เป็นเจ้าของ หน้า ๒๒

มาตรา ๔๙ ว่าด้วย รับผิดชอบทุกหน้าสุรา หน้า ๒๒

ส่วนที่ ๗ ว่าด้วย ตั้งเจ้าพนักงานตรวจแต่อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานนั้น

มาตรา ๕๐ ว่าด้วย ตั้งเจ้าพนักงานตรวจ อากรสุรา หน้า ๒๓

มาตรา ๕๑ ว่าด้วย ประกาศด้วยที่ได้ตั้งเจ้าพนักงานนั้น หน้า ๒๓

มาตรา ๕๒ ว่าด้วย ตราสำคัญแต่เครื่องแต่งตัว ของเจ้าพนักงานผู้ตรวจ หน้า ๒๓

มาตรา ๕๓ ว่าด้วย หมายให้ค้น หน้า ๒๔

มาตรา ๕๔ ว่าด้วย จับตัวผู้ผิดโดยไม่มีหมาย หน้า ๒๕

ส่วนที่ ๘ ว่าด้วย ข้าราชการ

มาตรา ๕๕ ว่าด้วย กำหนดข้าราชการ หน้า ๒๕

มาตรา ๕๖ ว่าด้วย หมายกำหนดข้าราชการ หน้า ๒๖

มาตรา ๕๗ ว่าด้วย การ แกล้ง	หน้า ๒๖
มาตรา ๕๘ ว่าด้วย จำเลย ให้การ แก่คดี	หน้า ๒๖
มาตรา ๕๙ ว่าด้วย เดือน เวลา แปรเปลี่ยน แปลง ถ้อย คำ สำนวน	หน้า ๒๖
มาตรา ๖๐ ว่าด้วย คัด สิ้น ให้จำเลย แพ้ ความ	หน้า ๒๖
มาตรา ๖๑ ว่าด้วย ปราณ ปราณอม ขอ เสียเงิน ก่อน ชำระ ความ	หน้า ๒๗
มาตรา ๖๒ ว่าด้วย ค่า ขรรคมเนียม ความ	หน้า ๒๗
มาตรา ๖๓ ว่าด้วย เงินค่าปรับใหม่ แดของ เก็บริบ จะให้ทำประการใด	หน้า ๒๗
มาตรา ๖๔ ว่าด้วย เจ้าพนักงาน หรือ รัชฎากร พิพัฒน์ มีอำนาจ ยกเว้น	หน้า ๒๗
มาตรา ๖๕ ว่าด้วย นำ หนังสือ โใบ อนุญาต แด พยาน	หน้า ๒๗
มาตรา ๖๖ ว่าด้วย ที่ จะ ต้อง พัง ความ ตาม รูป ความ	หน้า ๒๘
ส่วนที่ ๙ ว่าด้วย ความ ต่าง ๆ	
มาตรา ๖๗ ว่าด้วย มอบอำนาจ	หน้า ๒๘
มาตรา ๖๘ ว่าด้วย ผู้ที่รับ ตำแหน่ง อยู่ แดว	หน้า ๒๘
มาตรา ๖๙ ว่าด้วย สุรา ที่มี อยู่ แดว ใน หัว เมือง	หน้า ๓๑
กำหนด ให้ ใช้ กฎหมาย ราชัน ใน	หน้า ๔๘
กฎ เสด็จมาตี กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ ว่าด้วย โใบ อนุญาต ในการ สุรา	หน้า ๔๘

พระราชบัญญัติ

อากร ชันใน ปี กุน นพศก จตุศักราช ๑๒๔๗

ส่วน ๑ ว่าด้วย ชื่อ แด ความ อธิบาย กฎหมาย แด ความ คั้น กฎหมาย

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ ถ้า พระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่หัว จะได้ มี พระบรม ราชโองการ ดำรัสให้ ออก หมาย ประกาศให้ ใช้เมื่อใด ก็ ใช้ ได้ แด ให้ เรียกว่า กฎหมาย ภาษี ชัน ใน จตุศักราช ๑๒๔๗

มาตรา ๒ ใน กฎหมายนี้ คำที่ จะ กล่าวต่อไป ให้เข้าใจ ตามที่จะอธิบาย ต่อไปนี้ว่า คำที่ ว่า เจ้าพนักงานผู้ ออกหนังสือ ใบ อนุญาตนั้น ให้เข้าใจว่า เป็น เจ้าพนักงานผู้ หนึ่ง ผู้ใด ซึ่ง คอ เวนแมนต์ ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะได้ ตั้ง ขึ้นไว้ ใน แคว้น นั้น ๆ เพื่อ ที่ จะ ออกหนังสือ ใบ อนุญาต สำหรับ นำสุรา

ซึ่ง เรียกว่า นาย อากร ชัน ใน นั้น คือ ให้เข้าใจว่า เป็น ผู้ที่ ได้ กล่าวใน มาตรา ๑๕ แด ความที่ เรียกว่า ภาษี ชัน ใน นั้น ให้เข้าใจว่า เป็นการ ที่ นาย อากร ชัน ใน กระทำ อยู่

มาตรา ๓ พระราชบัญญัติ เรื่อง นำสุรา ที่ ทำไว้ เมื่อ จตุศักราช ๑๒๔๗ แด

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน

พระราชบัญญัติที่ ทำไว้ เมื่อจุลศักราช ๑๒๓๓ กับความที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงไว้ เมื่อจุลศักราช ๑๒๒๕ แด ๑๒๒๗ แด ๑๒๓๓ นั้น ให้ยกเลิกเสียทั้งสิ้น

ส่วนที่ ๒ ว่าด้วยภาษีชันโน แต่ภาษีขาเข้าแต่ถึง ตอพบ สุราเข้ามา มาตรา ๔ ห้ามมิให้ผู้ใดกินหรือขาย หรือตั้ง ชาย น้ำสุราใดๆ เว้นไว้แต่เหล้า เบียร์ เหล้า องุ่น ที่ทำมาจากยุโรปโดยแท้ ในบ้านเมืองหรือที่แห่งใด ในแผ่นดินสยาม ก่อนที่น้ำสุรานั้น ได้เสียภาษีขาเข้าหรือ ภาษีชันโนที่ควรเรียก แต่ น้ำสุรานั้น ตั้งที่ กำหนดต่อไปในนี้ ภาษีนั้นให้เรียกตามกำหนดอัตรา ตั้งที่ จะกล่าวต่อไป คือว่า เหนือ ๕๐ ทนนาน ๆ ละ ๓๐๐ หัว & เหลี่ยม จตุรัส ซึ่ง มีแรง กอฮ่อ ต่ำกว่า ๕๐ เปอเซ็น ให้เรียกภาษี ๘ บาท สดั่งเพ็อง (คิด เป็นแกดตันละหรือยูนหนึ่ง ๕๐ เซ็น หรือ ตีเคอหนึ่ง ๒๐ เซ็น ครึ่ง) ถ้ามีแรง กอฮ่อ มาก ขึ้นไปหรือสุรามากขึ้น ไปกว่า เหนือ ก็ให้คิด ทอขึ้น ไปตาม อัตรานี้ บรรดาเหล้า เบียร์ เหล้า องุ่น อย่างใด ๆ ห้ามมิให้ผู้ใดกิน หรือขาย หรือตั้ง ชายในบ้าน เมืองที่แห่ง ใด ๆ ในแผ่นดิน สยาม ก่อนที่จะได้ เสียภาษี ขาเข้า รอย ละ ๕ ตาม ราคา สุรานั้น หรือ ก่อนที่จะได้ เสียภาษี ชันโน ตาม พักัดอัตราที่มีตัว อย่าง ต่อ ท้าย พระราช บัญญัตินี้ หมายเลข ๑๗

มาตรา ๕ กำหนดเงิน ภาษีที่จะ เก็บแต่ สุรา ต่าง ๆ ตาม พระราชบัญญัตินี้ ก็ต้อง กำหนด โดยที่ จะได้ ผลิตสุร น้ำสุรานั้น ตาม วิธี แด กำหนดที่ได้ กล่าวไว้ ในแบบที่ หมายเลข ๓ ข้าง ท้าย หนังสือนี้

มาตรา ๖ ถ้าผู้ใดกิน หรือ ขาย หรือตั้ง ชาย น้ำสุราใดๆ ซึ่งมีได้เสีย ภาษีขาเข้า หรือภาษีชันโน ที่ควร จะต้อง เสียตามความใน มาตรา ๔ แห่ง กฎหมายนี้ ในบ้าน เมืองหรือที่แห่ง ใด ๆ ในแผ่นดิน สยาม แต่ ถ้าผู้ใด ตอพบ ดัก หรือคิด ที่ จะ ตอพบ น้ำ สุรา เข้ามาใน แผ่นดิน สยาม ถ้าชำระต่อ

เจ้าพนักงาน ตั้ง ที่กำหนด ต่อ ไปใน นี้ ได้ ความจริง แล้ว ก็ ให้ปรับใหม่ผู้นั้น
ครั้ง หนึ่ง เป็น เงิน ๓๐ ซึ่งตงมา แด่น้ำสุราที่ ลอบ ดัก เข้า มา ซึ่ง จับ ได้ ได้มาก
น้อยเท่าใด ก็ ให้เก็บปรับ ไว้ทั้ง สิ้น

มาตรา ๗ ถ้า ผู้ใด บันทุก น้ำสุรา เข้า มา อ่าว ทำ แห่งใด ๆ ใน แผ่นดิน
สยาม ก่อน ที่ จะ ได้ ขน น้ำสุรา นั้น ขึ้น จาก เรือ เจ้าของ ต้อง นำ บัญชีจำนวน
น้ำสุรา ตาม แบบ ตัวอย่าง ที่ หมายเลข ๒ นั้น ไปยื่น ต่อ เจ้าพนักงาน ภาษี
ใน ที่ ตำบล นั้น แต่ ต้อง กำหนด ชื่อ เรือ หรือกำบัง ที่ บันทุก น้ำสุรา นั้น มา
แต่ กำหนด สุรา มากน้อย เท่าใด เป็น สุรา อย่างใด จะ ขนขึ้น ไว้ แห่งใด จะ ขนวัน
ใดแล้ว เจ้าพนักงาน ภาษี ใน ที่ นั้น ต้อง ทำ หนังสือ โบบ อนุญาต ตาม แบบ
ตัวอย่าง ที่ หมายเลข ๓ มีความ ว่า อนุญาต ให้ ขน น้ำสุรา นั้น ขึ้น แต่ โบบ
อนุญาตนั้น ต้อง มี กำหนด จำนวน น้ำสุรา แจ่ง ชัด แต่ เมื่อ เจ้าของ ได้ เสียเงิน
ภาษี ที่ ควร เรียก ได้ ตาม ความใน มาตรา ๔ แห่ง กฎหมาย นี้ แล้ว ก็ ให้ มอบ
หนังสือ โบบ อนุญาต ให้ แล้ว เจ้า ของ ขน น้ำสุรา นั้น ขึ้น ได้ ก่อน ที่ เจ้าของ นั้น จะ ขาย
น้ำสุรา ได้ เจ้า ของ ต้อง นำ หนังสือ โบบ อนุญาต ไปยื่น ต่อ เจ้า ภาษี ชัน โน ๆ ตำบล
นั้น แล้ว เจ้า ภาษี ต้อง เขียน ตายมือ ลงไว้ ใน โบบ อนุญาต ว่า เจ้าของ ได้นำ โบบ
อนุญาต มายื่น แล้ว แต่ เมื่อ เจ้า ภาษี ได้ เขียน ชื่อ ลงไว้ ใน โบบ อนุญาต ดัง นี้ แล้ว
น้ำสุรา ที่ มี กำหนด ใน โบบ อนุญาต นั้น ก็ ซ้อ ขาย กัน ได้ แต่ ถ้า ขาย สุรา นั้น เป็น
ปลัด ตาม ความใน มาตรา ๒๕ แห่ง พระราชบัญญัติ นี้ ก็ ต้อง มี หนังสือ โบบ อนุญาต
จึง ขาย ได้ แต่ ห้าม มิ ให้ ทำ ผิด ความ อื่น ๆ ที่ กำหนด ไว้ ใน พระราชบัญญัติ นี้

มาตรา ๘ เมื่อ เรือ กำบัง ต่ำใด ๆ เข้า มา ถึง ทำ แห่งใด ๆ ใน แผ่นดิน สยาม
ถ้า เรือ นั้น มี น้ำสุรา ที่ มิ ได้ จดลง ไว้ ใน บัญชี มานิเฟส แต่ มิใช่ เป็น ของ ลำหรับ
ใช้ ใน เรือ แต่ มิได้ อยู่ ใน จำพวก ของ เติบียง ซึ่ง เจ้า ของ เรือ หรือ ผู้ เข้า เรือ
หรือ ผู้ อื่น มาได้ ลง ไว้ ใน เรือ นั้น เพื่อ จะ ให้ ออฟฟิเซอ หรือ คน โดยสาร

พระราชบัญญัติ อากร ชัน ใน

หรือ ตูกร เวื่อน นันไซ นายเวื่อ หรือ จันจี่ หรือ ผูอื่น ซึ่ง เปน ผู้รักษา น้ำสุรา นั้น
ต้อง ทำ บัญชี จำนวน น้ำสุรา นั้น โดยละเอียด ไปยื่น ต่อเจ้าพนักงาน ภาษีใน ที่
ตำบล นั้น ใน ๓๒ ชั่วโมง ตั้งแต่ เวื่อน นั้นได้ มาบอกยัง โรง ภาษี แต่ก่อนจะ
ได้ ขน ดินค้า หรือ เติบียง ใน เวื่อ หรือ เติบียง ของ ออฟฟิเชอ แคน โดยตัว หรือ
เติบียง ของ คน ตูกร เวื่อ ชันจาก เวื่ออย่าง หนึ่ง อย่างใด แล้ว น้ำสุรานั้นต้อง เก็บ
ไว้ ใน เวื่อ กำป็น ตลอด เวลาที่ เวื่อ นั้น อยู่ใน อ่าว ทำ ตำบล นั้น แต่ น้ำสุรานั้น
ถ้า จะ ขาย หรือ ขน ชัน จาก เวื่อ ก็ ทำได้ แต่ที่ ถูกต้อง ตาม ความ ใน มาตรา ๔
แห่ง กฎหมายนี้ ที่ ว่า ด้วย บันทุก น้ำสุรา เข้ามา แด ขน ชัน แด เติบียง ภาษี นั้น

มาตรา ๘ ถ้า ผู้ใด คิด จะ บันทุก น้ำสุรา ออกไป จาก อ่าว ทำ แห่งใด ๆ ใน
แผ่นดิน สยาม ผู้ที่ จะ บันทุก ออกไป นั้นต้อง นำ บัญชี จำนวน น้ำสุราตาม แบบ
ซึ่ง หมาย เลข ๔ แด แจ้ง ว่า เปน สุราชนิดใด เจ้า ของ ชื่อใด จะ บันทุก เวื่อ ชื่อใด
จะ บันทุก ไป แห่ง ไต แด จะ ขน ลง เวื่อ วันใด แด หนังสือ นั้น ต้อง นำมายื่น ต่อ
เจ้า พนักงาน ภาษี ใน ตำบล นั้น แด เจ้าพนักงาน ต้อง ทำ หนังสือ ใบบอนุญาต ให้
ผู้ นั้น ไป เหมือน แบบ ซึ่ง หมาย เลข ๕ แด ใน ใบบอนุญาต นั้น ต้อง บอก จำนวน
แด ชื่อ ความ ดัง ที่ กำหนดไว้ ข้างบน นี้ แด ให้ มีความ อนุญาต ให้ ผู้ ที่ ขอนั้น
บันทุก น้ำสุรา ออกไป แด เมื่อ บันทุก ออกไป นั้น ต้อง คืน เงิน ให้ เจ้า ของ สุรา
เท่ากับ เงิน ภาษี ขาเข้า หรือ ภาษี ชัน ใน ที่ ได้ เสีย ใน จำนวน น้ำสุรา นั้น แต่ก่อนแล้ว

มาตรา ๑๐ เจ้า พนักงาน ภาษี หรือ นาย อากร ชัน ใน ที่ อ่าว ทำ ทุก ตำบล แด
หัว เมือง ต่าง ๆ นั้น ถ้า เวลาใด เจ้า ของ ไต นำ เงิน มาเสีย ภาษี ขาเข้า หรือ
ภาษี ชัน ใน แล้ว ก็ ให้ ทำ หนังสือ ใบดีรัจ ให้ ไป เหมือน แบบ หมาย เลข ๖
ตาม จำนวน เงิน ที่ ได้รับ ตาม พระราช บัญญัติ ทุก ครั้ง ทุก คราว

มาตรา ๑๑ ถ้า ผู้ใด ปรารถนา จะ ขน น้ำสุรา ไป จาก ตำบล หนึ่ง ไป ถึง ตำบล
อื่น ก็ ต้อง มี หนังสือ ไป ถึง นาย อากร ชัน ใน ๆ ที่ นั้น เหมือน แบบ ซึ่ง หมาย

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน

๘

เลข ๘ แต่ให้แจ้งความว่าจำนวน น้ำสุราเท่าใดชนิดใดจะ ชนไป จากที่
แห่งใดไป ถึง แห่งใดจะ ชน เวลาใด เว้นแต่ที่ น้ำสุรานั้น น้อยกว่า ๓๐ ทนนาน
(คือ ๒ กระติ้ว หรือ ลิบริเตออร์) แล้ว นาย อากร ชันโน ต้อง ทำใบอนุญาตให้
กับคนผู้ชนไป เหมือน แบบ ซึ่ง หมายเลข ๘ ให้ชน น้ำสุราไปได้

มาตรา ๑๒ ถ้าผู้ใดทำผิด ข้อความใน มาตรา ๑๐ } แห่ง
๑๓ }

กฎหมายนี้ ถ้าชำระได้ความจริงแล้ว ถ้าเป็น ความผิด ครั้งแรกให้ปรับ
ใหม่แต่ ๕ ซึ่ง ลง มา ถ้าเป็น ความผิดแต่ครั้งที่สอง ชนไปก็ให้ปรับใหม่
แต่ ๘ ซึ่ง ลง มา ทุกครั้ง แต่ น้ำสุรา ซึ่ง ผู้ชน ทำ ความผิดให้ เก็บบริเวทงสิ้น

มาตรา ๑๓ ถ้า นาย อากร ชันโน มิได้ อยู่ที่โรง เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดไป
ขออนุญาต เช่น ที่ กำหนดไว้ข้างบน แล้วนั้น หรือ นายอากร ชันโน หรือ
เพิกเฉย ไม่ให้ ใบอนุญาต สำหรับมันทุก น้ำสุรา ออกไป หรือ สำหรับ
ชน น้ำสุราไป หรือ แกล้ง ถ่วงให้ช้า ก็ให้ผู้ที่ ขยายได้ ใบอนุญาต นั้น
ไปแจ้งความ ต่อ นายอำเภอ นายโปลิศแล้ว เมื่อผู้หนึ่ง มีประกัน พอที่ นาย
อำเภอ นายโปลิศได้ ใจดี ว่าผู้หนึ่ง จะ เสียภาษีในจำนวน น้ำสุราที่จะชน
ไปนั้น ตาม พักัดใน พระราช บัญญัตินี้ ก็ให้ นายอำเภอ นายโปลิศ นั้น
มีหมายลง ชื่อ ประทับ ค.าตามแบบ ซึ่ง หมายเลข ๘ เป็น คำ อนุญาตให้
ชน น้ำสุรานั้นไป แล้วผู้ขอใบ อนุญาต นั้น ต้อง เสีย ค่า ชนมเนียม บาทหนึ่ง
ก็ถ้า นายอำเภอ นายโปลิศ เห็นว่าผู้หนึ่ง ต้อง มา ขอใบ อนุญาต เพราะ นาย
อากร ชันโน มิได้ อยู่ที่โรง หรือ ชำระได้ความว่า นายอากร ทำผิด ความใน

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน

มาตรา ๓๐ ไปนี้ ก็ให้นาย อากร คั้นเงินค่าธรรมเนียม ที่ ผู้ขอใบ
อนุญาต ต้อง เสีย แล่น ให้ ผู้ยื่นไป

ส่วนที่ ๓ ว่าด้วยตังนายอากรชันโน แต่อำนาจพนักงานของนายอากรชันโน

มาตรา ๓๑ อำนาจ สิทธิ ขาด ที่ จะเก็บ ภาษี ชันโน แต่ หน้า สุรา ณ หัวเมือง
แลใน บ้าน เมือง โน แผ่นดิน สยาม ทุก แห่ง ทุก ตำบล นั้น จะ ตก อยู่ กับ ผู้หนึ่ง
ผู้ใด ซึ่ง พระบาท สมเด็จ พระเจ้า อยู่ หัว จะได้ ทรง อนุญาต ให้ เป็น นาย
อากร เพื่อ การ นั้น โดย ที่ ผู้นั้น จะได้ ผูก ขาด รับ ทำ อากร นั้น โดย อย่าง หนึ่ง
อย่างใด แล กำหนด ซึ่ง จะ ได้ เห็น ส้มควร ตังไว้ เพื่อ ประโยชน์ ที่ จะ ได้
ให้ ส่ง เงิน อากร เป็น หลวง แล เพื่อ ที่ จะ ได้ จัด การ อากร นั้น ให้ เรียบ ร้อย

มาตรา ๓๕ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ซึ่งมี อำนาจ อย่าง เช่น นี้ จะ เป็น คน หนึ่ง กัด
หลาย คน กัด ให้ เรียก ว่า อากร ชันโน แห่ง หัว เมือง แล ตำบล นั้น ๆ แล นาย
อากร นั้น ห้ามมิ ให้ เป็น ผู้ ตม กั้น สุรา หรือ เกี่ยว ข้อง มี ประโยชน์ ใน การ
ทำ หน้า สุรา อย่าง หนึ่ง อย่างใด เลย

มาตรา ๓๖ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ซึ่ง ได้ รับ อำนาจ อย่าง เช่น นี้ ก็ ใช้ อำนาจ นั้น ไม่ ได้
ก่อน ที่ จะ ได้ ทำ หนังสือ สัญญา ไว้ กับ เจ้า พนักงาน หรือ รัชฎากร พิพัฒน์ ตาม
แบบ ซึ่ง หมายเลข ๓๐ แล นาย อากร นั้น ๆ ต้อง นำ เงิน มา มอบ ไว้ เป็น ประกัน
ตาม ที่ เจ้าพนักงาน หรือ รัชฎากร พิพัฒน์ จะ เห็น ส้มควร ให้ เป็น ที่ เชื่อ ได้
ว่า นาย อากร จะ ทำ ตาม หนังสือ สัญญา ที่ ทำ ไว้ ตาม ความ ใน พระราชบัญญัติ
หรือ รัชฎากร พิพัฒน์ ซึ่ง ทำ ไว้ เมื่อ จตุศักราช ๑๒๓๕ ๑๒๓๗ นั้น หรือ ให้ นำ
ของ ที่ มี ราคา มา มอบ ไว้ เป็น จำนำ หรือ ทำ หนังสือ จำนำ ที่ บ้าน เรือน
หรือ ทพย ดั่ง ของ อื่น ๆ ได้ แล หนังสือ จำนำ นั้น ต้อง ทำ ตาม แบบ ซึ่ง
หมายเลข ๑๑ แล เจ้า พนักงาน หรือ รัชฎากร พิพัฒน์ มี อำนาจ ที่ จะ เอา ของ

พระราชบัญญัติ อากาศชั้นใน

ที่จำนำ หรือให้ไว้เป็นจำนำนั้น ชาย มอบให้ผู้อื่นไป แด่เอาเงินที่ขาย
 ไปได้นั้นใช้เงินงวดที่ค้าง หรือเงินค่าปรับใหม่ซึ่งเกี่ยวค้าง นายอากาศ
 อยู่ในเวลาที่ครบกำหนด หรือยังไม่ครบกำหนดก็ได้ ไม่ต้องมีร้องฟ้อง
 หรือ เป็นความ อย่างไรก็ดี เงินนั้น จะเป็นเงิน หดวง ค้าง กี่ดี หรือ เงินที่
 ควรจะได้แก่นาย อากาศ ที่รับเช่าทำใหม่ก็ดี ก็หักใช้ได้ตามมากแต่ร้อยละ
 ก่อนที่จะได้คืนของ ที่ให้ไว้เป็นจำนำเป็นประกันให้ไป กับนาย อากาศ
 แต่เงินค่าปรับใหม่ ที่จะต้องให้นาย อากาศ เสีย ตาม พระราชบัญญัตินั้น
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ต้อง ทรง เห็น ถวาย พระราชหัตถ์ เตชว่า ทรง
 เห็น ชอบแล้ว จึง จะ ปรับใหม่ นาย อากาศ ได้แต่ไม่มีสิ่งใด ใน พระราช
 บัญญัตินี้ ที่ห้ามกัน มิให้เต็ม ความ ลงใน หนังสือ สัญญา แด่ หนังสือจำนำ
 นอกจากที่มีอยู่ในแบบ นั้น เลย

มาตรา ๑๗ นาย อากาศ หัว เมือง นั้น ต้อง มี ออฟฟิศ สำหรับว่าการภายใน
 ทุก คน แด่ ออฟฟิศ นั้น ให้เรียกว่า โรง อากาศ สุรา แด่ต้อง ตั้งไว้ ใน ที่
 ซึ่งเจ้าพนักงาน ผู้ ออก หนังสือ อนุญาต จะได้ เห็น สัมควร พร้อม ด้วย ท่าน
 อธิบดี พระคณิศร มหา สมบัติ โรง อากาศ สุรา นั้น ต้อง เปิด สำหรับ ทำ การทุกวัน
 ตลอด ปี ตั้งแต่ นาฬิกาตี หก ย่ำรุ่ง จน เวลา หก โมง เย็น แด่ นาย อากาศ ต้อง
 จัดให้มีผู้ที่ได้ตั้งไว้ เป็น ทนาย แทน นายอากาศ ให้ประจำอยู่ที่โรงอากาศสุรา
 ตามเวลาเสมอทุกวัน แด่จะต้อง ถือว่าผู้ นั้น เป็น ผู้แทน นาย อากาศ
 ใน บรรดา การ ที่ กฎหมาย นี้ บังคับให้ นาย อากาศ ทำ แด่ถ้า เวลา นาย อากาศ
 ผู้ใด ทำผิดความใน มาตรา นี้ ก็ให้ปรับใหม่เป็นเงิน ๒ ชั่ง ลง มา

มาตรา ๑๘ เงินค่า หนังสือ อนุญาตที่ให้ไว้ ใน การ ที่ เกี่ยว ข้อง กับ
 นายอากาศชั้นใน ก็ให้ส่ง เงิน นั้นกับ นายอากาศชั้นใน ณหัว เมืองตำบลนั้นๆ

พระราชบัญญัติ อากร ชันใน

มาตรา ๑๘ บรรดาหมายต่าง ๆ แลหนังสือขอ อนุญาต ที่มีถึง นาย อากร ว่าด้วยการ อากร นั้น ให้ตั้ง หลังถึง นาย อากร ชันในไม่ต้อง ออก ชื่อ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ที่ เกี่ยวข้อง มีส่วนใน การ อากร นั้น แลหมายนั้น จะ มอบ ไว้ ที่ โรง อากร สุรา นั้น เวลาใด ตั้งแต่ นาศิภาศั หก ย่างรุ่งถึง ย่ำค่ำ ักใด ทุกวัน ตลอด ปี ไม่มี วัน ยก เว้น หรือ หมาย นั้น จะ ฝาก ไปรษณีย์ ไป ให้ ก็ ได้

มาตรา ๒๐ ห้ามมิให้ คัดค่า ขรม เนียมค่า หนังสือ ใบอนุญาต อย่างใด ๆ ที่ ออฟฟิศ กรม ศุจดการ หรือ นาย อากร ต้อง ทำ ให้ ไป ตาม กฎหมาย นี้

มาตรา ๒๓ ถ้า นาย อากร ชันในใด ๆ ชัด ชัน เพิก เศษ หรือ แกล้ง ถ่วง ให้ ชามี ได้ ทำ ใบ อนุญาต ให้ บนทุก น้ำ สุรา ออกไป หรือ ให้ บน น้ำ สุรา ไป ตาม ความใน กฎหมาย นี้ หรือ ชัด ชัน ไม่ยอม ทำ ตัว ใบ เดรัจฉา ให้ ไป ตาม ความใน มาตรา ๑๐ แห่ง กฎหมาย นี้ แต่ มิได้ ชัด ชัน ว่า มี เหตุ สมควร ที่ จะ ทำ เช่น นั้น ถ้า ชำระ ได้ ความ จริง แล ก็ ให้ ปรับ โทษ เป็น เงิน ครั้ง ละ ๔ ชั่ง ตง มา ทุก ๆ ครั้ง

มาตรา ๒๒ ถ้า นาย อากร ใด ๆ ซึ่ง ได้ ตั้ง ชัน ไว้ ตาม กฎหมาย นี้ ได้รับ เงิน หรือ ทริพย์ สิ่ง ของ อื่น ใด ๆ เอง หรือ ให้ ผู้ อื่น รับ จาก คน หนึ่ง คนใด ที่ ทำ ผิด หรือ ต้อง พ้อง ต้อง สิ่ง ใด ๆ ว่า เป็น ผู้ ทำ ผิด ขอ ความ ใน กฎหมาย นี้ เพื่อ ที่ จะ ให้ เป็น การ ต้ม ย่อม เด็ก ความ หรือ เป็น ดิน บน ราง วัด เพื่อ ที่ จะ มิ ให้ พ้อง เขา โทษ ผู้ นั้น ด้วย การ ที่ ทำ ผิด นั้น ก็ ให้ ปรับ โทษ นาย อากร เป็น เงิน ตั้งแต่ ๖ ชั่ง ตง มา ทุก ครั้ง

มาตรา ๒๓ เงิน ค่า ปรับ โทษ นาย อากร ตาม กฎหมาย นี้ ก็ ให้ ปรับ โทษ เขากับ นาย อากร แล ผู้ ที่ เป็น ประกัน ก็ ถ้า เงิน นั้น มิ ได้ มี อยู่ ให้ ที่ ศาล ใน เวลา ที่ คัด ดิน ก็ ให้ หัก เขา เงิน นั้น ใน ทริพย์ สิ่ง ของ ที่ นาย อากร แล ประกัน

ได้มอบไว้กับ คอเวอนแมนซ์ เป็นจํานำ ตามสัญญาที่ นาย อากร ทำไว้กับ คอเวอนแมนซ์

มาตรา ๒๔ ถ้ากฎหมายนี้ เป็น อันใช้ ได้เวลาใด บรรดา อากร สุรา ที่ผูกขาด คัด คชน ทำ อยู่ใน เวลา ก่อน นั้น ต้อง เลิก ทั้ง สิ้น

ส่วน ที่ ๔ ว่าด้วย หนังสือ โใบ อนุญาต แต่ ข้อ บังคับ สำหรับ ผู้รับ หนังสือ โใบ อนุญาต ขาย สุรา

มาตรา ๒๕ ถ้า ผู้ใด ปรากฏา จะ ตั้ง โรง เดียง หรือ ที่ สำหรับ ให้ คนมา พัก อาศัย รยกิน หรือ โรง สำหรับ คน มา ประชุม กัน เช่น ใน บ้าน เมือง หรือ ใน หัว เมือง ตำบล ใด ๆ ใน แผ่นดิน สยาม แต่ ปรากฏา จะ ขาย น้ำ สุรา ต่าง ๆ ใน ที่ นั้น ก็ ต้อง ไป ขอ หนังสือ โใบ อนุญาต ต่อ เจ้า พนักงาน สำหรับ ทำ หนังสือ โใบ อนุญาต แต่ หนังสือ โใบ อนุญาต นั้น ต้อง ทำ ตาม แบบ ซึ่ง หมายเลข ๑๒ เดช ๑๓ เดช ๑๔ แต่ ให้ มี กำหนด เวลา ใด ๆ ก็ได้ แต่ ไม่ ให้ เกิน กำหนด มี หนังสือ โใบ อนุญาต ให้ ผู้ นั้น ขาย น้ำ สุรา กัดัน แะ อุ่น ตาม ความ ใน พระราชบัญญัติ นี้ แต่ หนังสือ โใบ อนุญาต นั้น ใช้ ได้ แต่ เฉพาะ ผู้ ที่ รับ โใบ อนุญาต หนังสือ โใบ อนุญาต ที่ อื่น ซึ่ง รับ หนังสือ โใบ อนุญาต นั้น จัด เป็น ๓ จำพวก ตาม ที่ เป็น การ โใหญ่ การ น้อย แต่ ต้อง เสีย ค่าธรรมเนียม ดัง ที่ จะ กล่าว ต่อ ไป คือ

อย่าง ที่ ๑ ที่ สำหรับ ขาย สุรา ของ โรง เคา สุรา แต่ คง ขาย มาก ไม่ เป็น ปลีก อย่าง เช่น นี้ ต้อง เสีย มี ๒ ชั่ง

อย่าง ที่ ๒ ร้าน ขาย ปลีก ที่ ขาย สุรา ให้ กิน ใน ที่ นั้น ก็ ดี หรือ เขา ไป กิน ที่ อื่น ก็ ดี อย่าง เช่น นี้ ต้อง เสีย มี ๓ ชั่ง ๓๐ คำ ดึง

อย่าง ที่ ๓ ร้าน ขาย ปลีก หรือ ผู้ เร่ ขาย ที่ ผู้ ขอ ต้อง กิน ใน ที่ นั้น เอง อย่าง เช่น นี้ ต้อง เสีย มี ๓ ชั่ง

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

แต่ ซึ่ง เรียกว่า ชาย ปลัด นั้น คือว่า ชาย ราย หนึ่ง แต่ ๓๐ ทนาน ลง มา ถ้าเกิน กว่า ๓๐ ทนาน ก็ไม่ ไซ้ ชาย ปลัด

มาตรา ๒๒ ถ้า ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ชาย นำ สุรา กัด น สุรา แซ่ สุรา อองุ่น ใน ที่ แห่ง ใด ๆ แต่ มิ ได้ มี หนังสือ ใบ อนุญาต ตาม ที่ ก่ ด้ าว ใ้ โน มาตรา ๒๕ หรือ ถ้า ผู้ ใด ชาย นำ สุรา เป็น ปลัด ให้ เขา ไป กิน ที่ อื่น หรือ ทำ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ให้ ผลิต หนังสือ ใบ อนุญาต ถ้า ชำระ ได้ ด้ ความ จริง แต่ ด้ ให้ ปรึบ ใ้ ใหม่ แต่ ๔ ชั้ ง ัน ไป ถึง ๖ ชั้ ง ทุก ครั้ง แต่ นำ สุรา นั้น ก็ ให้ เก็บ รับ เสีย ด้ วย ถ้า ผู้ ใด ชาย นำ สุรา กัด น นำ สุรา แซ่ นำ สุรา อองุ่น เป็น ปลัด แต่ มิ ได้ รับ หนังสือ ใบ อนุญาต ตาม กฎหมาย นี้ ก็ ให้ ปรึบ ใ้ ใหม่ ตั้ง ที่ ด้ ำ มา ชั้ ง บน

มาตรา ๒๓ ด้ ำ จะ ใ้ ตั้ง ด้ ะ ด้ ากกร เป็น เจ้า พนักงาน ด้ ำ รับ พิจารณา บั้ ง คับ การ ที่ ออก หนังสือ ใบ อนุญาต แต่ ให้ ัย ก เด็ก หนังสือ ใบ อนุญาต ตาม ความ โน มาตรา ๑๙, ๒๐, แห่ง กฎหมาย นี้ ด้ ะ ด้ ากกร นั้น ให้ ตั้ง ตั้ง นี้ คือ

ข้อ ๑ พระบาท ด้ ัม ด้ ็จ พระเจ้า อย ั้ ด้ ั ทรง ด้ ็ อก คั้ ง ๓ นาย แต่ โน ๓ นาย นั้น เป็น แซ แมน นาย หนึ่ง แต่ ด้ ำ ให้ ท่าน อธิบดี กรม พระคั้ ง มหา ด้ ัม บั้ ค ด้ ัง ชุนนาง โน กรม นั้น ๒ นาย ท่าน อธิบดี กรม มุ ตี ธรรม ตั้ง ชุนนาง โน กรม นั้น ๒ นาย แต่ ด้ ำ ให้ เจ้า พนักงาน ทั้ง ๑ นาย นั้น ให้ เรีย ก ด้ ำ ด้ ะ ด้ ากกร พิจารณา หนังสือ ใบ อนุญาต แต่ ให้ ปรึ ะ ชุม กัน ตาม เวลา แต่ ด้ ำ บต ซึ่ง แซ แมน จะ ด้ ำ กั ำหนด ใ้ เป็น ครั้ง เป็น คราว เพื่อ จะ ด้ ำ ทำ การ ตาม พนักงาน ด้ ะ ด้ ากกร นั้น

ข้อ ๒ ถ้า แซ แมน ไป โน ที่ ปรึ ะ ชุม ไม่ได้ ท่าน อธิบดี กรม พระคั้ ง มหา ด้ ัม บั้ ค ด้ ัง มี อำนาจ ที่ จะ ตั้ง ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด เป็น ผู้ แทน แซ แมน จำ ภา ะ โน เวลา ด้ ็ ียว นั้น

ข้อ ๓ ถ้า ด้ ะ ด้ ากกร พรึ ้อม ด้ ้วย แซ แมน หรือ ถ้า แซ แมน ไม่ อย ั้ พรึ ้อม ด้ ้วย ผู้ แทน แซ แมน ปรึ ะ ชุม พรึ ้อม กัน ถึง ๓ นาย ชัน ไป กั้ พอก ที่ จะ ปรึ ะ ด้ ำ การ ด้ ำ

ตำหรับโรงรำนนั้น แดว่าด้วยทางเข้าทางออกในตำบล ที่มีโรง ขายสุรานั้น แดเจ้าพนักงานไปตีกักับนายรองแตออฟฟิเชอแตไปตีกัแล้ว แดเจ้าพนักงาน ผู้ตรวจ ภาษี ซึ่ง เจ้าพนักงาน นายไปตีกัใหญ่ จะไต่ กำหนด ชื่อ แจง กับ เจ้าพนักงาน ผู้ออก หนังสือใบ อนุญาต เป็น ครั้ง เป็น คราว นั้น มีอำนาจที่จะ เข้าไป ตรวจ คนในโรง รำน ขายสุรา ซึ่ง อ้างว่า มี หนังสือใบ อนุญาต นั้น โดยที่ไม่มี หมายใด ๆ กัไต่ แด มีอำนาจที่จะ ค้นตรวจบาญชีแตนัดของ ที่ต้อง เสียภาษี แดถ้าโรง นั้น เป็น ของ คนใน บังคับต่าง ประเทศ แดก็ต้อง ให้ ไต่ อำนาจจาก กงสุล ของ ประเทศ นั้น ก่อน จึง จะ เข้าไปค้น แด ตรวจ บาญชีในโรง นั้นไต่ ข้อบังคับนั้นจะต้องตีพิมพ์ไว้ แดแล้ว ถ้าผู้ใด จะ ประสงค์ จะไต่ ข้อ บังคับนั้น ก็ให้ มอบ กับ ผู้นั้นไป แดคิดราคา นาจะ ๓๐ อัฐ

มาตรา ๓๐ ถ้าผู้ ไต่ ทำผิด ความใน ข้อ บังคับ ซึ่ง จะไต่ ตังชันไว้ ตัง ที่ ว่ามา ถ้าชำระไต่ ความจริง แดแล้ว ก็ให้ ปรับใหม่ ครั้ง หนึ่ง เป็น เงิน ตังแต่ ซึ่ง หนึ่ง ตง มา ทุก ครั้ง

มาตรา ๓๑ ถ้าผู้ ไต่ ไต่ รับหนังสือใบ อนุญาต ตามความในมาตรา ๒๕ แดแล้ว ก็ต้อง ทำ สำเนา หนังสือใบ อนุญาตนั้น รักษาไว้ ในที่ แห่งหนึ่ง แห่งใด ในที่ โรง ที่ ขาย สุรา เป็น ปลัด นั้น แดถ้าไปตีกัฎ เจ้าพนักงาน ผู้ตรวจ ภาษี มาขอ ดูเวลาใด แดแล้ว ก็ต้อง ให้ดู ถ้าขัด ชันฎ เพิก เศษ เสียไม่ให้ดู ก็ให้ ปรับใหม่ ผู้นั้น เป็น เงิน แด ๕ ตำลึง ตง มา ทุก ครั้ง

มาตรา ๓๒ ถ้าผู้ หนึ่ง ผู้ ไต่ ซึ่ง ไต่ รับ หนังสือใบ อนุญาต ที่ กำหนดไว้ ในมาตรา ๒๕ อย่างใด อย่าง หนึ่ง แดแล้ว ปรากฏา จะไต่ รับ หนังสือใบ อนุญาต อย่าง อื่น ด้วย ตาม ที่ กำหนดไว้ ใน มาตรา นั้น ก็ต้อง ขอ ต่ข เจ้าพนักงาน ผู้ ออก หนังสือใบ อนุญาต แด เจ้าพนักงานนั้นจะออก หนังสือใบ อนุญาตให้ อีกร

พระราชบัญญัติ อากร ชันไ

อย่างหนึ่งก็ได้ แล้วผู้ที่จะรับหนังสือใบอนุญาตทั้งสองอย่างนั้น ก็มีอำนาจที่จะทำการใดก็ตาม หนังสือใบอนุญาตทั้งสองอย่าง ในที่แห่งเดียวกันก็ได้

มาตรา ๓๓ บรรดาโรงเลี้ยงโรงให้คน อาศัยรบกิน แต่ที่สำหรับคนประชุมเล่น ห้าง แล ร้าน แต่ที่อื่นใด ๆ ซึ่งได้รับหนังสือใบอนุญาตสำหรับขายสุรา เช่น ที่ว่ามานั้น ต้องจดบัญชีของเจ้าพนักงานผู้ออกหนังสือใบอนุญาต ซึ่งมีสำหรับจดไว้ดังนี้

มาตรา ๓๔ ถ้าเจ้าของโรงร้านที่แห่งใด ๆ ซึ่งรับหนังสือใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ยอมให้มีผู้เล่น เบี้ยในโรงร้านของตัว เมื่อตัวได้เห็นด้วย หรือ ถ้าได้เห็น ยอมให้ผู้ใดที่มีเครื่องสำตราดุษ เข้ามาอยู่ในโรงร้าน เจ้าของโรงร้านต้องเสียค่าปรับใหม่ เป็นเงินแต่ ๒ ซึ่งตง มาทุก ครั้ง แต่หนังสือใบอนุญาตก็จะต้อง ยกเลิก เสียด้วย

มาตรา ๓๕ ถ้าเจ้าของโรงร้านใด ๆ ซึ่งได้รับหนังสือใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ชายหรือตังสิ่งของใด ๆ ไว้ขายที่ร้าน หรือที่อื่น ๆ ซึ่งเป็นของ อากร ชันไ ซึ่งผู้ นั้น มีอำนาจ ตามหนังสือใบอนุญาตที่จะขายได้แต่ชื่อมาจากผู้ ที่ไม่มีอำนาจ จะซื้อ ขาย ของ เช่น นั้น (ผู้เจ้าของต้องหาพยาน มาอ้างว่าซื้อ มาแต่ผู้ใด) ถ้าชำระได้ความจริงแล้ว ก็ให้ปรับใหม่เจ้าของร้านแต่ ๕ ซึ่งตง มาทุก ครั้ง แต่ของ ที่ต้อง อากร นั้น ก็ให้เก็บไว้ด้วย

ส่วนที่ ๕ ว่าด้วยโรง ต้ม กถัน สุรา

มาตรา ๓๖ ถ้าผู้ใดปรารถนาจะทำการ ต้ม กถัน น้ำสุราก็ให้หนังสือขออนุญาตไปยังเจ้าพนักงาน ผู้ออกหนังสือใบอนุญาตในหอรัษฎากรพิพัฒน์

พระราชบัญญัติ อากร ชันใน

แต่ในหนังสือ ขออนุญาต นั้น ให้แจ้งว่าผู้ ขออนุญาต ชื่อใด จะตั้งเตาสุรา
 ชันที่ ตำบลใด จะมี เครื่อง กัดนั้น ก็ เครื่อง แด ขนาดใด แล้ว เจ้าพนักงาน จะ
 ทำ หนังสือ ใบ อนุญาต ให้ก็ได้ ตาม แบบ ซึ่ง หมายเลข ๑๕ แต่ ผู้นั้น ต้อง เสีย
 ค่า หนังสือ ใบ อนุญาต บั๊ตะ ซึ่ง แต่ถ้า เตาสุรา ใน เขต แขวง นั้น ยังไม่ ถ้วน
 ตาม กำหนด จึง จะ อนุญาต ให้ตั้ง ชัน อีกได้ แต่ ผู้ที่ รับ อนุญาต จะ ต้อง ตั้ง
 โรง เตาสุรา ชันไว้ ใน เขต แขวง ที่ ซึ่ง เจ้าพนักงาน จะ กำหนด ให้ แต่ ต้อง ยอม
 ให้ เจ้าพนักงาน นาย อากร ชันใน หรือ นาย ของ เจ้าพนักงาน อากร ตรวจดู
 การ ที่ ต้ม กัด นั้น ด้วย แต่ ผู้ที่ ตั้ง โรง ต้ม กัด สุรา นั้น ต้อง เสีย อากร
 น้ำ สุรา ที่ ต้ม กัด นั้น ให้ นาย อากร ชันใน ตาม ที่ กำหนด ไว้ ใน มาตรา ๕

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้ ผู้ ที่ รับ หนังสือ ใบ อนุญาต ต้ม กัด น้ำ สุรา นั้น
 ขาย น้ำ สุรา ที่ ได้ ต้ม กัด นั้น ให้ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ไป จาก โรง เตาสุรา แต่ ยอม
 ให้ ตั้ง โรง สำหรับ ให้ ขาย น้ำ สุรา นั้น ให้ ไกล ไป จาก โรง ที่ ต้ม กัด น้ำ สุรา
 แต่ ๓๒ เส้น ชันไป (คิดเป็น ๓๖๐๐ ฟุต หรือ ๕๘๐ เมตร) ถ้า ผู้ ที่ รับ
 หนังสือ ปรทวน ให้ ต้ม กัด น้ำ สุรา นั้น ขาย น้ำ สุรา หรือ ให้ ผู้ อื่น ขาย น้ำ
 สุรา ไป จาก โรง ที่ ต้ม กัด โดย อย่าง อื่น นอกจาก ที่ ได้ กำหนด ไว้ นี้ เมื่อ ชำระ
 ได้ ความ จริง แล้ว จะ ต้อง ปรับใหม่ ครั้ง หนึ่ง เป็น เงิน แต่ ๘ ชั่ง ตง มา
 ทุก ครั้ง แต่ น้ำ สุรา ที่ ขาย ผิด ด้วย พระราชบัญญัติ นั้น ก็ ให้ เก็บ รับไว้ ด้วย

มาตรา ๑๘ ถ้า ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ซึ่งมี ใ้ รับ หนังสือ ปรทวน จะ ต้ม กัด น้ำ สุรา
 หรือ กัด ฟอก ชำระ น้ำ สุรา อย่าง ใด ๆ หรือ ถ้า ผู้ หนึ่ง มี เครื่อง กัด หรือ
 เครื่อง สำหรับ ทำ น้ำ สุรา อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ซึ่ง ตัว วั เห็น อย่าง ผู้ หนึ่ง ทำ ผิด
 เช่น นี้ เมื่อ ชำระ ได้ ความ จริง แล้ว ให้ ปรับใหม่ เป็น เงิน แต่ ๕ ชั่ง ตง มา
 แต่ น้ำ สุรา แด เครื่อง ต้ม กัด นั้น ที่มี อยู่ นั้น ก็ ให้ เก็บ รับไว้ ทั้ง สิ้น แต่ ไม่มี

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน

ข้อ ความ ตั้งใดใน มาตรา^{๓๕} ที่ เกี่ยว ข้อง กับ การ กัดัน น้ำ มัน น้ำ ยาต่าง ๆ
แฉ ของ อื่น สิ่งใดที่มีใช้ สุรา

มาตรา^{๓๖} ถ้า นาย อากร ชันโน จะ ทำ สัญญา ตก ลง กับ ผู้ที่ ต้ม กัดัน
น้ำสุรา ผู้หนึ่งผู้ใด ให้ เสียเงิน อากร เหมา เป็น บี้ เป็น เงิน เท่า นั้น ๆ
แทน เงิน อากร ที่ ผู้ ต้ม กัดัน จะ ต้อง เสีย ตาม กฎหมาย นี้ ก็ได้ แต่ ซึ่ง จะ กำหนด
เหมา เงิน เป็น บี้ นั้น ก็ ให้ คิด กำหนด ตาม ถัง สำหรับ แฉ แต่ หม้อ สำหรับ
ต้ม กัดัน น้ำ สุรา นั้น แฉ ให้ ตก ลง ตาม ที่ จะ เห็น สัมควร แต่ ซึ่ง จะ ได้
ตก ลง กัน นั้น ต้อง ให้ เจ้าพนักงาน ผู้ ออก หนังสือ อนุญาต ใน หอรัษฎา
กรพิพัฒน์ ตก ลง เห็น ชอบด้วย ก่อน จึง จะ ใช้ ได้ แต่ เจ้าพนักงาน นั้น มี อำนาจ
ที่ จะ ให้อีก เล็ก การ ที่ ตก ลง เหมา เป็น บี้ นั้น เมื่อ ครบ บี้ แฉ ก็ได้

ส่วน ที่ ๖ ว่า ด้วย บังคับ แฉ กำหนดโทษ ต่าง ๆ

มาตรา ๔๐ ถ้า ผู้ใด ซื้อ ขาย น้ำสุรา ผิดด้วย ข้อ กำหนด ใน พระราช บัญญัติ
นี้ ซึ่ง รู้ว่า เป็น การผิด แต่ ถ้า ผู้ใด มี น้ำสุรา มากกว่า ห้า ทานาน ซึ่ง เป็น ของ
บันทุก เข้ามา หรือ ซื้อ ขาย ผิดด้วย พระราช บัญญัติ นี้ เมื่อ ชำระ ได้ ความ
จริง แล้ว ก็ ให้ ปรับ ใหม่ ผู้ นั้น ครั้ง แรก เป็น เงิน แต่ ๒ ชั่ง ถึง มา ครั้ง ต่อ ๆ ไป
ครั้ง ตรี ๓๐ ชั่ง ลง มา แต่ น้ำสุรา นั้น ให้ เก็บ ไว้ ด้วย แต่ ต้อง ถ้อย เสมอ
ว่า ถ้า คนใด นำ สุรา เช่น นั้น อยู่ กับ ผู้ใด ผู้ นั้น ต้อง สำแดง ให้ เข้าใจ ชัด ว่า ได้
ซื้อ มา จาก ผู้ ที่ ควร ขาย แต่ ถ้า นำ สุรา นั้น มากกว่า ๓๐ ทานาน (คือ เก่า
ตีเคอ ครั้ง หรือ สอง แฉ ถัน) ผู้ นั้น จะ ต้อง มี หนังสือ เป็น พยาน จึง จะ ใช้ ได้

มาตรา ๔๑ ถ้า ผู้หนึ่ง ผู้ใด ซึ่ง ได้ รับ หนังสือ อนุญาต ตั้ง โรง ร้าง ขาย
น้ำสุรา ตาม พระราชบัญญัติ นี้ ขาย หรือ แฉ เบียดัน น้ำ สุรา ที่ ต้อง อากร
นั้น เป็น เงิน อย่าง อื่น หรือ ของ ใด ๆ เว้น แต่ เงิน ตรา ที่ ได้ ใช้ อยู่ใน แผ่นดิน

ดษาม เมื่อชำระได้ ความจริง แล้ว ก็ให้ปรับใหม่ เป็นเงิน แต่ ชั่ง หนึ่ง
ลง มา ทุก ครั้ง

มาตรา ๔๒ ถ้า เจ้า ของ โรง ราน ไต ๆ ที่ ไต รับ หนึ่ง ลือ โย อนุญาต หรือ ผู้
หนึ่ง ผู้ ไต ชาย หรือ มอบ น้ำ สุรา ให้ โปติค หรือ ทหาร ที่ แต่ง คิว ตาม ตำแหน่ง
เมื่อ ไม่ ได้ มี หนึ่ง ลือ อนุญาต ของ นาย โปติค หรือ ออฟ พี เซอ ซึ่ง เป็น นาย
ของ ผู้ นั้น เมื่อ ชำระ ได้ ความจริง ดัง นั้น แล้ว ก็ ให้ ปรับใหม่ เป็น เงิน
แต่ ชั่ง หนึ่ง ลง มา ทุก ครั้ง

มาตรา ๔๓ ถ้า ผู้ ไต ชาย หรือ ตั้ง เว ชาย น้ำ สุรา ที่ ปน หรือ ประดม อย่าง ที่
ให้ บัง เกิด โรค โภย ก็ ให้ ปรับใหม่ ผู้ นั้น เป็น เงิน แต่ ๑๐ ชั่ง ลง มา แต่ ให้ เก็บ
รับ น้ำ สุรา ที่ เปน ของ จะ ให้ บัง เกิด โรค โภย นั้น ทำ ตาย เสีย ด้วย ทั้ง ดัน

มาตรา ๔๔ เมื่อ พระราช บัญญัติ นี้ เปน อนุ ไซ ได้ เมื่อ ไต อากร ชั่ว ใน
ณ หัว เมือง ทุก ๆ หัว เมือง มี อำนาจ ที่ จะ บัง คับ ให้ ผู้ ที่ มี น้ำ สุรา ใน หัว เมือง นั้น
ซึ่ง เปน ของ ผู้ นั้น หรือ ผู้ นั้น เปน ผู้ วิชา หรือ บัง คับ ให้ ผู้ แทน ทำ บาญชี
น้ำ สุรา นั้น ให้ แจง ชัด ทั้ง จำนวน เท่า ไต แด เปน สุรา ชนิด ไต แต่ ให้ กำหนด
ว่า สุรา อย่าง ไต จำนวน เท่า ไต ได้ เสีย อากร แล้ว สุรา ไต ยัง ไม่ ได้ เสีย อากร
แด นาย อากร สุรา มี อำนาจ ที่ จะ บัง คับ ให้ ทำ บาญชี เช่น นั้น เปน ครั้ง เปน คราว
แต่ ไม่ ให้ เกิน เดอน ๓ ครั้ง แต่ นาย อากร มี อำนาจ ที่ จะ เข้า ไป ใน ที่ ซึ่ง
มี น้ำ สุรา นั้น แด ตรวจ ดู แต่ ซึ่ง จะ บัง คับ ให้ ทำ บาญชี แด จะ เข้า ไป ตรวจ นั้น
ทำ ได้ แต่ ใน วัน ที่ ถูก คอง ตาม กฎ หมาย แต่ ใน กำหนด เวลา ตั้งแต่ ๖ โมง
ย่ำ รุ่ง ถึง ย่ำ ค่ำ แด ถ้า ผู้ ไต ชัด ชิน ไม่ ทำ บาญชี ให้ หรือ ชัด ขวง มี ให้ เข้า
ไป ตรวจ โดย ที่ ไม่ มี เหตุ สมควร หรือ ทำ บาญชี ผิด บาญชี ผิด เมื่อ ชำระ
ได้ ความจริง แล้ว ให้ ปรับใหม่ เป็น เงิน แต่ ๕ ชั่ง ลง มา

พระราชบัญญัติอากรขี้เถ้า

มาตรา ๔๕ ถ้าได้ตรวจค้นได้ความ หรือทราบความโดย อื่น ว่า
น้ำสุราที่ควร จะ อยู่ในที่แห่งใด ตาม หนังสือ อนุญาตให้ ขน ขี้เถ้า ที่ จัดไว้
ใน บัญชี สิ้นค้า เข้า ออก หรือ ตามใบ อนุญาต ที่ให้ บันทึกลง ออกไป หรือ
ให้ขนเอาไป นั้น ขาดจำนวนไป ถ้าสุราที่ ขาดจำนวน นั้น เป็น สุราที่ ขน
ขี้เถ้า ตามใบ อนุญาต ของ เจ้าพนักงาน โรง ภาษี ก็ให้ เรียก ตัว ผู้ ที่ได้ ขอใบ
อนุญาต นั้นไป ชำระ ค่ำ เจ้า พนักงาน อำเภอ ถ้า เป็น สุราที่ ขน เอาไป จาก
โรง เตาสุรา หรือ ขนไป จาก ร้าน ที่ ขายใด ๆ ก็ให้เอาตัว เจ้า ของ ที่ ซึ่ง
ไว้ น้ำสุรานั้นไปชำระ ค่ำ เจ้า พนักงาน อำเภอ เจ้า พนักงาน โปดิส หรือ เจ้า
พนักงาน อื่น ที่ควร ชำระ ความ นั้น แต่ ถ้า มี พยาน หลัด ฐาน เปน ที่ให้ เจ้า
พนักงาน นั้น เข้าใจ แน่ ว่า สุรา ขาดจำนวน จริง ก็ให้ปรับใหม่ ผู้ นั้น เปนเงิน
แต่ ๒ ชั่ง ลง มา แต่ ให้ เสีย อากร จำนวน สุรา ที่ ขาดไป ด้วย ตาม พักติ พระราช
บัญญัติ นี้ แต่ ต้อง ถือ อยู่ เสมอ ว่า ถ้า สุรา ขาดจำนวน เพราะ ที่ แหก หรือ รั่ว
ผู้ เจ้า ของ ก็ไม่มี ความ ผิด แต่ เจ้า ของ ผู้ นั้น ต้อง นำ ดึง เปน พยาน หลัด ฐาน
มา อาจ ให้ เปน ความ ปรากฏ ว่า สุรานั้น ขาดจำนวน เพราะ แหก เพาะ รั่ว

มาตรา ๔๖ ถ้า ผู้ใด มี หนังสือ ขอ อนุญาต ตาม พระราช บัญญัติ นี้
หรือ ทำ บัญชี จำนวน น้ำสุรา หรือ ทำ บัญชี แด หนังสือ ชี้แจง อย่างใด ๆ
มายื่น ตาม ความ ที่ บังคับ ใน พระราช บัญญัติ นี้ ผู้ นั้น ต้อง ลง ชื่อ เปน ตาม มือ
ของ ตัวไว้ ใน หนังสือ นั้น ถ้า ตัวไม่ อยู่ ไป หัวเมือง หรือ บ่อย ทำ การไม่ได้
ก็ให้ ทนาย ผู้ แทน ของ ผู้ นั้น ลง ชื่อไว้ แทน แต่ ถ้า หนังสือ ขอ อนุญาต
หรือ บัญชี หรือ คำชี้แจง นั้น เปน ความเท็จ หรือ ผิด มาก น้อย ประการใด
แต่ ผู้ ที่ ทำ รุ้ ว่า ผิด ถึง หนังสือ นั้น จะ เขียน ชื่อ ของ ตัวไว้ ก็ได้ หรือ ชื่อ ของ
ทนาย ผู้ แทน ก็ได้ ถ้า ข้อ ผิด นั้น มี ได้ ต้อง ใน มาตรา อื่น แห่ง กฎหมาย นี้

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

แต่ เมื่อชำระ ต่อเจ้าพนักงานได้ ความจริง ตั้งนั้น แล้ว ก็ให้ปรับใหม่ ครั้งแรก เป็นเงิน แต่ ๒๐ ซึ่ง ตง มา ครั้ง ต่อไป ครั้งละ ๕๐ ซึ่ง ตง มา หรือให้ทำโทษ ซึ่งคุก ให้ทำการหนัก หรือไม่ทำการหนัก กำหนดแต่ ๓ ปี ตง มา แต่ ถ้า ทนาย ผู้ แทน ทำผิด ก็ให้ โทษ เหมือนกัน

มาตรา ๕๗ ถ้าใน ความเรื่องใด มีความตัดสินให้ปรับใหม่ ถ้าผู้ที่ต้องปรับใหม่ มิได้เสียเงินค่าปรับใหม่ จะเปลี่ยนโทษให้จำซึ่ง คุก ให้ทำการหนัก หรือไม่ให้ทำการหนักก็ได้ แต่ให้ มีกำหนด ถ้าต้องปรับใหม่ เป็นเงิน ตั้งแต่ ๓๐ ตำดั่ง ตง มา ก็ให้ซึ่งได้ กำหนดแต่ ๒ เดือน ตง มา ถ้าต้องปรับใหม่ เป็นเงิน ซึ่ง หนึ่ง ตง มา กำหนดให้ซึ่ง ๕ เดือน ตง มา ถ้าต้องปรับ เป็นเงิน แต่ ๒ ซึ่ง กำหนดให้ซึ่ง แต่ ๖ เดือน ตง มา ถ้าต้องปรับใหม่เกิน ๒ ซึ่ง ขึ้นไป เพียงใดก็ให้กำหนดโทษทั่ว ขึ้นไป ๒ ซึ่ง แต่ให้ทั่ว ขึ้นไป เช่นนี้ ตาม จำนวน เงิน แต่ห้าม มิให้กำหนดโทษ อย่าง มาก เกินกว่า ๑๒ เดือน

มาตรา ๕๘ ความใน พระราชบัญญัตินี้ เป็น ต้นว่า ความใน มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๘ ซึ่ง ว่า ของ ที่ ต้อง อากร ทั้ง เครื่อง กลั่น แดหน้า สุรา อยู่กับ ผู้หนึ่ง ผู้ใดนั้น ให้ ถือ ว่า ผู้นั้น วิชา ของ นั้น อยู่ใน ความ รักษา ของ ตน วิชา อยู่เอง ก็ได้ หรือให้ คน อื่น รักษาไว้ก็ได้ ของ นั้น ต้อง ถือ ว่า อยู่ใน ความ บังคับ รักษา ของ ผู้นั้น

มาตรา ๕๙ เมื่อ ความใน พระราชบัญญัตินี้ ข้อใด กำหนดให้ เกิน วิชา สุราไว้ นั้น ก็ ต้อง ว่า ภาชนะ หรือ หีบ ห่อ ที่ได้ ของ นั้น แด เกวียน รถ เรือ ซึ่ง มีนทุกได้ ของ นั้น มาก ก็ให้ เกิน วิชาไว้ ด้วย ก็ได้

ส่วน ที่ ๗ ว่า ด้วย ตั้ง เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร สุรา แด อานาจ หน้าที่ ของ เจ้าพนักงาน นั้น

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นโน

มาตรา ๕๐ บรรดา ออฟฟิเชอโปติค มีอำนาจ เปน เจ้าพนักงาน ตรวจ
อากร ตาม พระราชบัญญัติ นี้ได้ แต่ เจ้าพนักงาน ผู้ ออก หนังสือ ใบอนุญาต
มีอำนาจ ที่ จะ ทำ หมาย ตามแบบ ซึ่ง หมาย เลข ๓๕ มอบให้ กับ ผู้ ที่ เปน
ทนาย หรือ ลูกจ้าง ของ นาย อากร ซึ่ง เจ้าพนักงาน ผู้ ออก หนังสือ ใบอนุญาต
ได้ เห็น ชอบ แต่ ให้ ผู้ นั้น เปน เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร ใน ที่ คำบด ซึ่ง จะมี
กำหนด นั้น แต่ ห้าม มี ให้ ผู้ ไต เว้น แต่ ผู้ ซึ่ง จะ ได้ ตั้ง เช่น นี้ กับ ออฟฟิเชอ
โปติค มีอำนาจ เปน เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร ตาม กฎหมาย นี้ แต่ หมายอำนาจ
อย่าง เช่น ที่ ว่า มา เมื่อ ท่าน อธิบดี กรม พระคลัง มหาสมบัติ เห็นชอบด้วยแล้ว
เจ้าพนักงาน ผู้ ออก หนังสือ ใบอนุญาต จะ เด็กถอน เสีย เวลาดีกักได้ ถ้า ผู้ ไต ซึ่ง
มิใช่ ออฟฟิเชอโปติค แต่ มิได้ มี หมาย อำนาจ ที่ ว่า มา นั้น ทำการ ประสงค์
เปน เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร ตาม กฎหมาย นี้ เมื่อ ชำระ ได้ ความ จริง แล้ว
ให้ ปรับใหม่ ครั้ง หนึ่ง เปน เงิน แต่ ๒ ซึ่ง ตง มา ทุก ครั้ง

มาตรา ๕๑ ชื่อ แต่ คำบด บ้าน ของ เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร ซึ่ง จะ ได้ ตั้ง
ไว้ ณ หัวเมือง ไตๆ จะ ต้อง เรียง ชื่อ ปิดไว้ ใน ที่ ปรากฏ ณ ศาลา กตาง
หัว เมือง นั้น

มาตรา ๕๒ เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร ซึ่ง จะ ได้ ตั้ง ขึ้น ไว้ ตาม กฎหมาย นี้
จะ ต้อง ให้ มี สิ่ง หมาย ตำแหน่ง เปน ตรา สำคัญ เจ้าพนักงาน ผู้ นั้น ตาม ที่
เจ้าพนักงาน ผู้ ออก หนังสือ ใบอนุญาต จะ ได้ กำหนด ไว้ ตาม ที่ ท่าน อธิบดี กรม
พระ คลัง มหา สมบัติ จะ เห็น สมควร แต่ นาย อากร ซึ่ง ขอ ให้ ตั้ง ผู้ นั้น จะ ต้อง
เสีย ค่า ชนมเนียม ค่า สิ่ง ที่ หมาย นั้น แต่ เมื่อ เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร จะ
ทำ การ สิ่ง ไต ตาม กฎหมาย นี้ แก่ ผู้ หนึ่ง ผู้ ไต ก็ ต้อง แจง กับ ผู้ นั้น ว่า ตน เปน
เจ้าพนักงาน เช่น นั้น แต่ ดำแดง ให้ ผู้ นั้น เห็น ตรา สำคัญ ด้วย ก่อน

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน

ประการ หนึ่ง ออฟฟิเชอโปติศ ซึ่งทำการตามความใน พระราชบัญญัติ นี้
ถ้ามิได้ แต่ง ตัว ตาม ตำแหน่ง ของ ตน เมื่อ จะ ทำ กับ ผู้ใด ก็ ต้อง แจ้ง กับ
ผู้ นั้น ว่า ตำแหน่ง ของ ตน เป็นอย่างไร แต่ถ้าแต่ง ตราหรือสิ่ง สำคัญอย่างหนึ่ง
อย่างใด ตามที่เจ้าพนักงานโปติศใหญ่ จะได้กำหนดไว้ ให้ ออฟฟิเชอโปติศ
ใช้ ใน เวลา ที่ ปรอดม ตัวไป ทำราชการ ที่ เป็น การ สิ้น เว้น

มาตรา ๕๓ ถ้าใน ความ เรื่องใด มีผู้ มา ดำบาตให้ การ ต่อ เจ้ากรม กอง
ตระเวรใน กรุง หรือ ชุน แขวง ณ หัวเมือง เป็น ที่ เชื่อ พัง ได้ ว่า ใน เรือน โรง
ที่ ไต ๆ หรือ กำปั้น ถ้าใด มี สิ่ง ของ ที่ ต้อง รับ ตาม กฎหมาย นี้ หรือ เป็น ของ
ที่ ทำ ผิด ข้อ ความ ใน กฎหมาย นี้ อย่างใดไป ชุ่ม ช้อน บิด บัง อยู่ใน ที่ นั้น
เจ้ากรม กองตระเวรใน กรุง หรือ ชุน แขวง หัวเมือง ก็มี อำนาจ
ที่ จะ มี หมาย บังคับ ออฟฟิเชอโปติศ ไต ๆ ซึ่ง มี ตำแหน่ง ไม่ ต่ำกว่า ชายนัน
หรือ ถ้า หมาย นั้น จะ ให้ ไป ใช้ นอก เขต ร แขวง เมือง หรือ นอก จังหวัด ช่าว
ทำ คำ บด ต่าง ๆ นั้น ให้ มี ตำแหน่ง ไม่ ต่ำกว่า กอปรัน แต่ใน หมาย นั้น
ต้อง ให้ นายโปติศใหญ่ ลง ชื่อ ได้ ด้วย แต่ ให้ ออฟฟิเชอโปติศ ผู้ นั้น มี
อำนาจ ที่ จะ เข้า ไป ใน เรือน โรง แด ที่ อื่น ไต ๆ หรือ เข้า ไป ใน เรือ กำปั้น ซึ่ง ทอด
อยู่ใน เขต ร แขวง นั้น ใน เวลา กลาง ค่ำ หรือ กลาง วัน แต่ ให้ คน ของ สิ่ง หนึ่ง
สิ่งใด ซึ่ง ชุ่ม ช้อน บิด บัง ไว้ ใน นั้น แต่ ให้ จับ เขา เรือ ซึ่ง ไล่ ของ นั้น แด เครื่อง
กัณฑ์ หรือ เครื่อง ไต ๆ สำหรับ ใช้ ใน การ คั้น กัณฑ์ สุรานั้น แต่ ให้ เกาะ กุม
ผู้ ที่ อยู่ใน เรือน โรง นั้น หรือ ซึ่ง อยู่ใน เรือใหญ่ เรือ น้อย นั้น ซึ่ง ผู้ เป็น เจ้า
ของ หรือ เป็น ผู้ รักษา เก็บ สิ่ง นั้นไว้ หรือ เป็น ผู้ ที่ ออฟฟิเชอผู้ นั้น เห็น ว่า
มี เหตุ ที่ ควร ลง ไล่ย ว่า ตกตอบ ชุ่ม ช้อน สิ่ง ของ ต้อง ห้าม ไว้ นั้น แต่ ออฟฟิเชอ
ผู้ ซึ่ง ได้ รับ หมาย อำนาจ นั้น แดแล้ว เมื่อ ไป คั้น ถ้า พบ ประคความ ขัด ของ ไต ท่าน

อย่างไร ก็มีอำนาจที่จะหักพัง ประตุนั้น นอก หรือชั้นใน เข้าไปในเรือ
 โรง ตึก หรือ ที่อื่น แต่เข้าไปในเรือแต่คนทั่วไป ถ้ามีสิ่งใดขัดขวาง
 กันใน การที่จะเข้าไปค้น ตรวจจับ ค้างที่ ว่ามา นั้น ก็มีอำนาจที่จะหักพัง
 ทำลายเข้าไปให้จงได้ แต่มีอำนาจที่จะเกาะกุมผู้ที่อยู่ในที่นั้นไว้ห้ามตกว่า
 จะได้คนทั่วไปในที่นั้น แต่ซึ่งจะแจ้งความต่อเจ้าพนักงาน หรือจะเรียกหมาย
 อำนาจ หรือจะจับกุมเก็บไว้ตามความใน มาตรา นี้ ก็ทำในวันใด ๆ
 ก็ได้ ไม่มีวันยกเว้น แต่ถ้าเป็นความที่ เกี่ยวของ กับต่างประเทศ
 ต้องให้ กงสุล ของ ผู้นั้น อนุญาตก่อน จึง จะ ทำ สิ่ง ใด กับ ผู้นั้น ได้

มาตรา ๕๔ ถ้าผู้ใด ทำความผิด หรือ มุ่ง หมาย จะ ทำ ความ ผิด หรือ
 จำเจาน หรือ ช่วยผู้อื่น ให้ทำผิดคือความใน พระราชบัญญัตินี้ประการใด
 ออฟฟิเชอโปลิศ หรือ เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร มี อำนาจ ที่จะ จับ ตัว ผู้นั้น
 ทั้ง สิ่ง ของ ที่ ต้อง ผิด นั้น ไป ส่ง ณ โรง พัก โปลิศ จะ ได้ ชำระ ว่า กล่าว ตาม
 กฎหมาย ถ้า มี เหตุ ที่ ควร ส่ง โดย ว่า ผู้หนึ่ง ผู้ใด ซุ่ม ซ่อน สิ่ง ของ ที่ ผิด
 กำหนดใน พระราชบัญญัตินี้ ออฟฟิเชอโปลิศ แต่ เจ้าพนักงาน ตรวจ อากร
 มี อำนาจ ที่จะ เกาะ ตัว ผู้นั้น ไป ส่ง ณ โรง โปลิศ จะ ได้ ชำระ ว่า กล่าว ตาม
 กฎหมายไม่ต้อง มี หมาย บังคับ แต่ ถ้า เห็น ว่า ผู้ ที่ ต้อง จับ นั้น เป็น ผู้แยก
 ต่าง ประเทศ ก็ ต้อง ส่ง ตัว ไป ให้ กงสุล โดย เร็ว

ตอนที่ ๘ ว่าด้วย ชำระ ความ

มาตรา ๕๕ บรรดา ความ ที่ พ้อง กล่าวโทษ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ว่าทำผิดความ
 ข้อหนึ่ง ข้อใด ใน พระราชบัญญัตินี้ ต้อง พ้อง ใน กำหนด ๖ เดือน ตั้งแต่ความ
 เกิดขึ้น ถ้าเกิน กำหนด นั้นไป ก็ พ้องไม่ได้ แต่ บรรดา ความ ที่ พ้องกล่าว

โทษ ต่ําแยก ค่าง ประเทศ ก็ต้องให้เจ้าพนักงาน นำความ นั้น ไป ถึง กงสุล ตาม กระทรวง

มาตรา ๕๖ ความ ที่ พ้อง เช่น นั้น ต้อง มี หนังสือ แจ้ง ความ ไป ถึง เจ้าเลย ต้อง นำฉีก หนังสือ ว่า ความ พ้อง สถานใด จึงจะว่าความ นั้นได้ ถ้า มิได้แจ้งความ ไป ให้ทราบ ดัง นั้น ก็ พ้อง ความ ไม่ ได้ หรือ ถ้า พ้อง ความ ก็ จะไม่ รับ พ้อง

มาตรา ๕๗ ใน บรรดา ความ ที่ พ้อง เช่น นี้ ต้อง มี ความ พ้อง แจ้ง ชัด ว่า เจ้าเลย แกล้ง ทำ โดย น้ำใจ ทุจริต แต่ ไม่มี เหตุ สมควร ที่ จะ ทำ ก็ ถ้า ใน เวลา ชำระ โทษ มิ มี พยาน ทัก ฐาน ว่า ความ ที่ อ้าง นั้น จริง ก็ ให้ คัดสิน ให้ เจ้าเลย ชนะ ความ

มาตรา ๕๘ ใน คำ ให้ การ ของ เจ้าเลย นั้น ต้อง แก่ คดี ว่า ซึ่ง ทำ การ นั้น ถูก ต้อง ตาม กฎหมาย นี้ แต่ ให้ ยก มาตรา ยก ข้อ ที่ เปน ที่ อ้าง ขึ้น กล่าว แต่ ดำ แต้ ว่า จะ แก่ คดี ใน เวลา ที่ ชำระ ความ นั้น เปน สถานใด แต่ ใน เวลา ที่ ชำระ ความ นั้น จะ ไม่ ห้าม มิ ให้ เจ้าเลย ให้ การ ไป ถึง ความ ที่ มิ ได้ แจ้ง ใน หนังสือ คำ ให้ การ เดิม (เงินไว้ แต่ ที่ กำหนด ค่อ ไป ใน นี้)

มาตรา ๕๙ ใน ความ อย่าง เช่น นี้ ถ้า แม้น ว่า ศาล เห็น ว่า ข้อ ความ ซึ่ง เจ้าเลย จะ นำ มา เปน พยาน หา ได้ มี ใน คำ ให้ การ เดิม แจ้ง ชัด ไม่ แต่ เปน ความ ที่ จะ ทำ โทษ ประตัก ประตัก ไป เพราะ ที่ มิ ได้ รับ มิ ได้ ทราบ แต่ มิ ได้ มี ทาง ที่ จะ รับ ได้ ว่า เจ้าเลย จะ นำ สิ่ง นั้น มา เปน พยาน ถ้า เปน เช่น นี้ ศาล มี อำนาจ ที่ จะ เดือน เวลา ชำระ ความ ค่อ ไป ฝ่าย เจ้าเลย จะ ได้ มี เวลา เปลี่ยน แปลง คำ ให้ การ ตาม ที่ จะ ได้ กำหนด โดย ที่ ศาล จะ เห็น สมควร แต่ ศาล จะ มั่ง คับ ให้ เจ้าเลย เสีย ค่า ธรรมเนียม หรือ ไม่ ให้ เสีย ค่า ธรรมเนียม ศาล ก็ได้

มาตรา ๖๐ ใน บรรดา ความ ที่ ชำระ ตาม พระราชบัญญัติ นี้ ถ้า ศาล เห็น

ความปรากฏว่า จำเลยได้ ทำการ ตาม คำสั่ง ของเจ้าพนักงานอำเภอหรือเจ้า
กรม กอง ตระเวร ใน กรุง หรือ ชุน แขวง ทมิฬ แคว้น ณ หัว เมือง ซึ่งมีอำนาจ
ตาม กฎหมายนี้ หรือ ถ้า เห็น ชัด ว่า จำเลย ทำการ นั้น โดย ทุจริต แต่โดยเข้าใจ
ใจว่า ควร จะทำการ นั้นได้ ก็ ห้าม มิให้ ตัดสิน ให้ จำเลย เป็น แพ้ เงิน ไร่ แต่
ชำระ ได้ ความ ชัด ว่า จำเลย แกล้ง ทำ โดย ใจ ทุจริต แต่ไม่มี เหตุ ที่ควร จะทำ

มาตรา ๖๑ ถ้าใน ความ เรื่อง ใด เงิน ค่า ปรับใหม่ ที่ ศาล เห็น สมควร จะตั้ง
ปรับใหม่ นั้นไม่ เกิน กว่า เงิน ที่ จำเลย เขียน หนังสือ มา ขอ เสีย หรือ ที่ จำเลย
เอา เงิน มา มอบ ได้ ใน ศาล ก่อน เวลา ที่ ชำระ ตัดสิน ความ นั้น ก็ ยอม ให้ มั่งคั่ง
จำเลย เสีย เงิน เกิน ขึ้น ไป อีก แต่ ค่า ชรรมเนียม ศาล ที่ จำเลย ได้ เสีย นั้น
ก็ คืน ให้ แก่ จำเลย แต่ ต้อง ถือ อยู่ เสมอ ว่า ถ้า จำเลย ได้ มา ขอ เสีย เงิน
ตาม สมควร หรือ ถ้า จำเลย เขียน หนังสือ มา ขอ เสีย หรือ ได้ นำ เงิน มา
มอบ ได้ ใน เวลา ที่ พ้อง ความ แล้ว ค่า ชรรมเนียม ศาล ตั้ง แต่ พ้อง ความ มา
จน เวลา ที่ ขอ เสีย นั้น จะ ให้ ผู้ ใด เสีย ก็ สุด แล้ว แต่ ศาล จะ เห็น ควร
แต่ ค่า ชรรมเนียม ศาล ต่อ เวลา นั้น ไป โจทย์ ต้อง เสีย ให้ กับ จำเลย

มาตรา ๖๒ ถ้าใน คำ ตัดสิน ความ อย่าง เช่น นี้ จำเลย ชะนะ ความ หรือ ถ้า
โจทย์ แพ้ ความ หรือ ต้อง เถิก ไป ด้วย เหตุ ใด ก็ ให้ ศาล ตัดสิน ให้ จำเลย ได้
ค่า ชรรมเนียม ที่ ต้อง เสีย ให้ หมอ ความ แต่ จำเลย นั้น พ้อง เอา ค่า บ่วย
การ เหมือน อย่าง เช่น ใน ความ ขึ้น ๆ ก็ได้ แต่ ถึง แม้ ว่า คำ ตัดสิน นั้น ตัดสิน
ให้ โจทย์ ชะนะ ความ โจทย์ จะ พ้อง เอา ค่า ชรรมเนียม กับ จำเลย ไม่ได้
เว้น แต่ ระยะเวลา ที่ ชำระ ความ นั้น เห็น ชอบ ด้วย จึง จะ พ้อง เอา ได้

มาตรา ๖๓ ว่า เงิน ค่า ปรับใหม่ ที่ ได้ ไร่ ตาม พระราชบัญญัติ นี้ เมื่อ ได้
หัก ไร่ สำหรับ แจก เป็น รางวัล กับ ผู้ ที่ บอกร ความ ตาม ที่ ระยะเวลา จะ เห็น

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

เดิมควร แต่ไม่ให้เกินกว่าครึ่งหนึ่ง ที่เหลือนั้นต้องมอบให้นายอากรที่
ฟ้องความนั้นไป แต่บรรดาสิ่งของที่ควรรับตามพระราชบัญญัตินี้
ก็ให้ยกเงินของนายอากรที่ฟ้องความทั้งสิ้น เว้นแต่ของที่กระทรวงการ
ตัดสินใจว่าไม่ควรจะเอาไว้ใช้ของเขานั้นก็ให้ทำลายเสียทั้งสิ้น แต่บรรดา
เรือหรือสิ่งที่มีน้ำหนักของเงินมาที่ควรรับตามกฎหมายนี้ ถ้าเจ้าพนักงาน
หรือวิญญูการพิพม์เห็นสมควรก็ให้ขายกับผู้อื่น แต่เอาเงินเข้าของพระคลังก็ได้
แต่เงินที่ปรับใหม่ นายอากรใด ๆ ก็ให้เก็บเข้าของพระคลังด้วย

มาตรา ๖๔ เจ้าพนักงาน หรือวิญญูการพิพม์ มีอำนาจที่จะให้เด็กความ
ที่ฟ้องหรือที่ชำระอยู่ตามกฎหมายนี้ แต่มีอำนาจที่จะบังคับให้คืนเงิน
ค่าปรับใหม่ รายใด ๆ ทั้งหมด หรือส่วนหนึ่งส่วนใดในค่าปรับใหม่นั้น
แต่ที่จะให้คืนเรือ หรือสิ่งของที่มีน้ำหนักของเงินมาที่ควรรับไว้
ให้กับเจ้าของไป

มาตรา ๖๕ ว่า บรรดา บัญชี จำนวน น้ำสุรา แต่บัญชีกำหนดสิ่งของนั้น
แต่ถ้าเนาไม่อนุญาตที่เจ้าพนักงานภาษีขาเข้าขาออก ทำให้กับผู้ใดไป
ตามกฎหมายนี้ทุก ๆ ฉบับ ก็คงจะคงไว้ ในบัญชีที่ออฟฟิศ ภาษีขาเข้า
ขาออกในตำบลนั้น ๆ แต่ นายอากร ชั้นใน มีอำนาจที่จะไปตรวจดูบัญชี
แต่คัดสำเนาได้ตามชอบใจ ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมสิ่งใด แต่เมื่อได้
สำเนาที่คัดออกจากบัญชีนั้น หรือสำเนาหนังสือสถิติเกศว่าด้วยที่
มีผู้ขออนุญาต ที่อ้างว่าเจ้าพนักงาน บัญชีสินค้าขาเข้าขาออก หรือ
เจ้าพนักงาน ร้องได้เช่นชื่อลงไว้ว่าถูกต้อง มายื่นในเวลาที่จะชำระความซึ่ง
กล่าวหาว่าผู้หนึ่งผู้ใดทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ในโรงศาลใด ๆ ใน
พระราชอาณาเขต ก็ให้ถือสำเนานั้นว่าเป็นพยาน เชื่อฟังได้ เว้นแต่ผู้

พระราชบัญญัติ อักษร ชั้นใน

ที่ต้อง คดี มี พยาน หลักฐาน ว่า ความ นั้นไม่จริง จึง จะ ยก เสีย ได้ แต่ ถ้า แม้
ว่าไม่มี หมายชี้ จำนวน สิ่ง ของ แต่ไม่มี สำเนาใบ อนุญาต ที่ คัด มา จาก หมายชี้
นั้น มา อ้าง ก็ ให้ ถือ ว่า มิได้ ขอ ใบ อนุญาต แต่ เจ้าพนักงาน มิได้ ทำ ใบ
อนุญาต ให้ เว้น แต่ ถ้า มี พยาน หลักฐาน นั้น คง มา อ้าง

มาตรา ๖๐ ใน ความ เรื่อง โศ ซึ่ง เจ้าพนักงาน ข้าเถิด ข้าราชการ แต่ ใน ความ ซึ่ง
ร้อง อุทธรณ์ ไป ณ ศาล ท่อ รัชฎากร พิพัฒน์ ว่า ด้วย ถ้อย ความ ซึ่ง กำหนด
ไว้ ใน มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ หรือ ว่า ด้วย เก็บ รับ ของ ต้อง ห้าม ตาม
กฎหมายนี้ เจ้าพนักงาน ข้าเถิด แต่ ธรรมดา การ คัด นั้น มี อำนาจ ที่ จะ ข้าราชการ
ความ ที่ พ้อง แต่ ความ ที่ ร้อง อุทธรณ์ นั้น ตาม เนื้อ หา ไม่ ต้อง พิจารณา
ข้อความ ที่ ว่า จับ กัน อย่างไร เว้น แต่ ที่ เปน การ เกี่ยว ข้อง เปน พยาน
ใน เนื้อ ความ นั้น

ส่วน ที่ ๘ ว่า ด้วย การ เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๖๑ อธิบดี กรม พระคลัง มหาสมบัติ จะ มอบ อำนาจ ซึ่ง มี อยู่
ตาม กฎหมายนี้ ให้ ร้อง อธิบดี หรือ สมุห์ หมายชี้ กลาง หรือ ผู้ว่า ราชการ
เมือง ว่า การ แทน ใน เวลา ที่ ไม่ อยู่ ใน ที่ นั้น ก็ ได้

มาตรา ๖๒ บรรดา การ ที่ ได้ ทำ ไว้ ตาม พระราชบัญญัติ กฎหมาย ซึ่ง
ยก เดิก แล้ว นั้น แต่ บรรดา คำ สั่ง คำ บังคับ แต่ ข้อ บังคับ ต่าง ๆ ที่มี อยู่
ใน เวลา นี้ ซึ่ง มิได้ ชัด ชวาง ด้วย ข้อ ความ ใน พระราชบัญญัตินี้ แต่ บรรดา
เจ้าพนักงาน แต่ ผู้อื่น ซึ่ง ได้ ตั้ง ไว้ แล้ว นั้น ก็ ให้ คง อยู่ ตาม เดิม กว่า จะ
ได้ ยก เดิก เปลี่ยน แปลง แก่ ไข ไป ตาม พระราชบัญญัตินี้ ต่อ ไป

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน

มาตรา ๑๘ สุราต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว บัดนี้ ในหัวเมือง ไต ๆ ก่อนวันที่
จะใช้พระราชบัญญัตินี้ จะไม่ต้องเสียเงินค่า อากร ตามใน มาตรา ๕ แต่
ต้อง อยู่ใน ข้อบังคับอื่น ๆ ของ พระราชบัญญัติ นี้ ตั้งแต่ วันที่จะใช้ พระราช
บัญญัติ นี้ ไป แต่ ผู้ที่ขาย สุรา จะ ต้อง หา พยาน ชี้แจง ความจริง ว่าตัวไม่
ได้ อยู่ใน กรุง เมื่อ เวลา พระราชบัญญัติ นี้ ไต ออก

แบบที่ ๓

ว่าด้วย ชันสุตร น้ำ สุรา ตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา ๕ การที่ชันสุตรนำ
สุรานั้น ให้ทำ ตามวิธีดังนี้ คือ

น้ำ สุรา ตัว อย่าง ที่ จะ ชันสุตร นั้น ให้ตวง กระใน ขวดแก้ว สำหรับตวงนั้น
ให้แน่นอน แล้ว เท น้ำ สุรา นั้น ใส่ ใน หม้อ แก้ว สำหรับ กัดนั้น แล้วเอา น้ำ
น้อย หนึ่ง ถัง กั้น ขวด แล้ว เท เติม ลงไป ใน หม้อ แก้ว นั้น แล้ว เอา หดอด
ค้อ ปาก หม้อ แก้ว ไป ถึง เครื่อง กัดนั้น แล้วเอา ไฟ ใส่ เข้า ไต หม้อ ต้ม ไป จน
น้ำ สุรา ใน หม้อ หมด ไป ๒ ส่วน เหลือ อยู่ ส่วน หนึ่ง แล้ว จึง เอา สุรา ที่ กัดนั้น
สอง ส่วน นั้น มา เติม น้ำ กัดนั้น ลงไป จน ตวง ไต เท่า กับ น้ำ สุรา ที่ ตวง ครั้ง แรก
สุรา ที่ กัดนั้น แล้ว แด ปน น้ำ นั้น ก็มี ส่วน น้ำ แด แรง กอชอ เหมือน ตัว
อย่าง ที่ เอา มา ทด ลอง แต่ ปราคา จาก เครื่อง ย้อม แด ของ อื่น ๆ ที่ กั้น มี ให้ ใช้
เครื่อง ไซตรอมิเตอ ไต ถูก ต้อง แน่นอน แล้ว จึง เอา เครื่อง อาตะกอชอ มิเตอ
ซึ่ง มี เครื่อง เทอมมิเตอ อยู่ ด้วย นั้น ทด ลอง น้ำ สุรา นั้น แล้ว คิด ตาม คำว่า
สำหรับ กำหนด แรง กอชอ ซึ่ง อิม เบีย เวียน เยอรมัน เเศศติง กอม มิศเชอน

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

ได้กำหนดไว้ แต่เมื่อคิดได้ ส่วน แรก กอฮ่อ เบน ที่ ประเด็น แล้ว ก็ เอา
เลข ๐๐๓๖๗๕ คุณ ก็จะได้จำนวน ภาษี เทละบาท หรือ ถ้าเอา เลข ๐๐๐๒๔ คุณ
ก็จะ เป็น จำนวน เงิน ภาษี กะตัน ละก็ เหยี่ยญ หรือ ถ้า เอา เลข ๐๐๐๕๓ คุณ
ก็จะ เป็น ดิคเคอ ละก็ เหยี่ยญ แล้ว จึง เอา จำนวน น้ำ สุรา ที่ เท หรือ ที่ กะตัน
ที่ ดิคเคอ นั้น คุณ อีก ชั้น หนึ่ง ก็จะได้ จำนวน เงิน ภาษี เป็น บาท หรือ เป็น
เหยี่ยญ ตาม ที่ คิด นั้น ก็ ถ้า แรก กอฮ่อ ที่ ชัดสุดร เช่น ที่ ว่า มา นั้น น้อย
กว่า ๕๐ ตีกวี ก็ ต้อง คิด ภาษี เหมือนดัง ว่า มี แรก กอฮ่อ ๕๐ ตีกวี

แบบ ที่ ๒

ภาษี สุรา ขาเข้า

บายชี จำนวน น้ำ สุรา ตาม ความ โน มาตรา ๗

ถึง เจ้าพนักงาน ภาษี ดิน ค้า }
เข้า)
ออก)

ขอ ท่าน ได้ ทำ โน อนุญาต ให้ ชน ชั้น ๓ วัน คำ ปี จาก เรือ กำปั่น
ซื้อ น้ำ สุรา (ที่ นี้ ให้ แจง ว่า น้ำ สุรา อย่าง ไต จำนวน ถึง จำนวน โห จำนวน ขวด
หรือ ภาชนะ อื่น ที่ ได้ มา เท่า ไต ถ้า บัญ จั หีบ หรือ ห่อ ก็ ให้ แจง จำนวน หีบ แด
ห่อ แด คิว หนึ่ง ชื่อ ที่ หมายถึง หีบ หรือ ห่อ นั้น ๆ ให้ ถึง ถ้วน) จะ ชน ไป ไว้ ที่
(ให้ กำหนด โรง ร้าน เรือ น ที่ จะ ไว้ ของ โน ถน ทาบด หรือ โน ออฟฟิศ

ภาษี ดิน ค้า }
เข้า)
ออก)

(เช่น ชื่อ ผู้ บัญ จั เข้า มา

แจ้ง ความ ถ้วน คำ ปี ศก ศักราช ๓๒

แบบที่ ๔

ภาษีสุราขา ออก

บัญชีจำนวน ภาษีสุรา ตามมาตรา ๘

ถึง เจ้าพนักงาน ภาษีสินค้า เข้า
ออก } ขอ ท่านได้ ทำใบ อนุญาตให้ กับ จะได้

บันทึก ภาษีสุรา ดงเรือ กำปั่น ชื่อ

ณวัน คำปี ศักราช ๑๒ เป็นสุรา เท

สุรานั้น คือ (ที่นี้ให้แจ้ง จำนวน ภาษีสุรา แต่แจ้ง ว่า เป็นสุรา ชนิดใด

แต่แจ้ง จำนวน ถึง ไห ขวด ที่ได้ไป แต่กำหนด หีบ ห่อ

แต่ตัว หนังสือ เขียน ที่ หีบ ที่ ห่อ นั้น อย่างไร เป็นผู้ซื้อไปจาก

แต่ ภาษีสุรา ใน เวลานั้น อยู่ใน (โรง เรือน ร้าน) ฤฯ อยู่ในโรง ภาษี

สินค้า เข้า สินค้า ออก แต่ ข้าราชการ ยาก จะมีบันทึก ภาษีสุรานั้น ออกไป

(เห็น ชื่อ) ผู้จะ บันทึก ออกไป

แจ้ง ความ มา ณวัน คำปี ศักราช ๑๒

๕

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

แบบ ที่ ๒

ภาษีสุรา

ตัวใบเสร็จ นาย อากร ทำได้ ตาม มาตรา ๑๐

ข้าพเจ้า ได้รับ เงิน ค่า เงิน บาท
 เป็น จำนวน เงิน ภาษี ที่ ต้อง เสีย ตาม กฎหมาย ภาษี ชั้นใน ศักราช ๑๒๕๗
 ค่า ภาษี สุรา เท มี แรง กอชอ ดิกวี (ที่ นี้ ให้ จด
 จำนวน ถึง ขวด แด่ ภานอื่น ที่ ได้ ภาษี สุรา) ภาษี สุรา นั้น ว่า
 สำหรับ จะ ใช้ ฤ จะ ขาย ปลัก แด ใน เวลา นี้ ได้ เก็บ รักษา ไว้ ใน โรง
 ของ ณ ตำบล ฤ ไป จาก
 เขียน ให้ ได้ ณ วัน คำ ปี ศักราช ๑๒
 (เขียน ชื่อ) นาย อากร

แบบ ที่ ๗

ภาษีสุรา

หนังสือแจ้ง ความ ว่า จะ ขน ภาษี สุรา ไป ที่ อื่น ตาม ความ ใน มาตรา ๑๑

ถึง นาย อากร สุรา ชั้นใน ณ ขอแจ้งให้ ทราบ ว่า ข้าพเจ้า จะ ขน ภาษี
 สุรา ตาม ความ ใน มาตรา ๑๑ กฎหมาย สุรา ขวด (ฤ ให้ ถึง ตาม ที่ จะ เป็น) ได้
 ซึ่ง คัม กณ ที่ (ฤ บันทุก เข้า มา ก็ ให้ ว่า ใคร บันทุก เรือ กำ บัน ชื่อ
 ที่ สุรา นั้น เดียว นี้ อยู่ ใน แด ข้าพเจ้า ขอ ท่าน ได้ ทำ โม อนุญาต ให้ ข้าพเจ้า
 ขน ไป จาก ไป ได้ ที่ ของ ณ ตำบล แต่ บัด นี้ ข้าพเจ้า ขอ

๓๖

พระราชบัญญัติ อากร ชันโน

ตั้ง เงิน เป็นจำนวนเงิน ภาษีที่ควรเสีย (ถ้าถ้าเสียภาษีแล้วก็ให้
ว่าผู้ที่ มันทุก เข้ามาซื้อ ได้ เสียภาษีแล้ว

(เช่น ชื่อ)

ผู้ที่ มันทุก เข้า มา

ลงวัน คำปี ศักราช ๑๒

แบบที่ ๘

ภาษีสุรา

ใบอนุญาตให้ขนไป ตาม มาตรา ๑๒

ได้อุญาตให้ ขนน้ำสุรา เหม้แรง กอชอ ดิกร ซึ่งได้
(ที่นี้ให้ว่า ขวด ฤาถึง ฤา หีบ ตามที่ จะ เป็นไป) มันทุก เข้ามา (ฤา คัม
กถันที่นี้) และเวลานี้ไว้ที่ ให้ขนไปจากที่ ไปไว้ที่ ภาษี
สุรา มันได้เสียแล้ว

(เช่น ชื่อ)

นาย อากร สุรา ชันโน

ลงวัน คำปี ศักราช ๑๒

แบบที่ ๘

ภาษีสุรา

หนังสือบังคับให้ ขน ตาม มาตรา ๑๓

เมือง

ด้วย มี ผู้มา ขอ ต่อ ชาวเจ้า นาย อำเภอนาย ไปดิศ เมือง
ให้มี หนังสือบังคับให้ ขน ที่นี้ให้กำหนด จำนวน น้ำสุรา แต่มีแรง
กอชอ อย่างไรได้ ภาชน อย่างไร แต่ให้จัด ชื่อผู้ที่ขอ อนุญาต แลผู้ ขอ
อนุญาตได้นำตั้ง เป็น ประกัน มาให้ ชาวเจ้า พอ คัมเงิน ภาษีที่ ควรจะ เรียก

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

๓๗

แต่หน้าสุรารัณ แก้ว ข้าพเจ้า จึง อนุญาตโดย หนังสือ ให้ ขน (ที่นี้ให้
กำหนดหน้าสุราให้แจ้งชัด) ซึ่ง เวลา นี้ อยู่ ณ โรง ของ ที่ จะ ขน ไปไว้
ที่ แด จะ ไร่ ใน ที่ นี้ นี้ กว่าจะ ได้ มี อนุญาตให้ ขน ไป ที่ อื่น ตาม พระราช
บัญญัติ ภาษี ชั้นใน ข้าพเจ้า ได้ ลง ชื่อ ไร่ เป็น สำคัญ ณ วัน คำ
นี้ กราษ ๓๒

(เห็น ชื่อ)

นาย อำเภอบ นาย โปติศ

แบบ ที่ ๓๐

หนังสือ สัญญา นาย อากร ซึ่ง ทำไว้ ตาม มาตรา ๓๖

พระ ราชบัญญัติ ภาษี ชั้นใน

ด้วย ได้ เป็น นาย อากร สุรา ชั้นใน สำหรับ ตั้ง แด
ณ วัน คำ นี้ กักราช ๓๒ แด
ได้ หน้า มา เป็น ประ กัน ว่า จะ ทำ ตาม ข้อ
ความ ใน หนังสือ สัญญา นี้ หรือ ทำ หนังสือ จำนำ ที่ หรือ ทวิ พัย สิ่ง ของ ไว้
กับ ท่าน เจ้าพนักงาน ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้า อยู่หัว ณ หอ รัษฎากร พิพัฒน์
เป็น ประ กัน จำนำ ตาม กำหนด ตาม พระ ราชบัญญัติ ภาษี ชั้นใน แด หนังสือ
จำนำ นี้ ให้ คัด ค่อ ท้าย หนังสือ สัญญา นี้ ฤๅ ให้ นำ เงิน ซึ่ง มา ฝาก
ไว้ ใน พระ คตัง มหา สมบัติ เป็น จำ นำ ซึ่ง จึง ได้ ทำ หนังสือ
สัญญา ว่า บรรดา ผล ประ โยชน์ แด อำนาจ ของ นาย อากร สุรา ชั้นใน
สำหรับ เมือง

ตาม กำหนด พระราช บัญญัติ ภาษี ชั้นใน นี้ ได้ มอบ ให้ กับ
ตลอด เวลา ที่ ว่า มา นั้น แด สัญญา ว่า ฝ่าย นาย อากร สุรา ชั้นใน แด
ประ กัน ซึ่ง จะ เรียก ค่อ ไป ใน นี้ ว่า ผู้ รับ สัญญา แด ผู้ เทียว ฤๅ เจ้า กั กั ตั้ง

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

แต่ ๒ คน ฤฯ มากกว่า ๒ คนขึ้นไปก็ดี แต่ไม่ต่อไปได้ ย่อมแก่ท่าน เจ้าพนักงานพระคลังมหาสมบัติ ว่าจะขอตั้ง เงิน พระคลังใน เวลานั้น ตามกำหนด เปน เงิน ๓๖๖ ชั่ง ตั้ง เปน งวด เดือน แต่ ณ วัน คำปี

ศักราช ๑๒ ทุก ๆ เดือน กำหนดตั้งแต่ ณ วัน คำปี ศักราช ๑๒ แต่ กำหนด ตั้ง วัน คำปี ศักราช ๑๒ แต่ เงิน อากร ชั้นใน นั้น

นาย อากรสุราชั้นในต้อง ประพฤติตามข้อพิกดิ์ ตาม กำหนด พระราชบัญญัติ สำหรับ อากร ชั้นใน ฤฯ ตาม พระราชบัญญัติ สำหรับ นาย อากร สุราชั้นใน

ถ้าทำผิด ประการใดแล้ว เจ้าพนักงานหอรัษฎากรพิพัฒน์ ผู้ซึ่ง รับราชการ อยู่ใน เวลานั้น มีอำนาจ ที่จะ ตัดสินให้ผิด ประโยชน์ แต่ อำนาจนี้ หมดสิ้น

แต่ มีอำนาจ ที่จะ ยก อากร นั้น ให้แก่ผู้อื่น รับ ทำได้ อีก ประการหนึ่ง ถ้ามีเหตุสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นแล้วทำให้ พระราชทรัพย์หลวงขาดไป ผู้รับสัญญา

ฤฯ ผู้ซึ่ง ทำ การ แทน ผู้รับสัญญา ผู้เดียว ก็ได้ ฤฯ เข้า กัน ตั้ง แต่สอง คน ขึ้นไป ก็ได้ ผู้นั้น ต้อง ยอม รับใช้ เงิน แก่ เจ้าพนักงาน พระคลัง มหา สมบัติ

แต่ ทั้ง ทรัพย์ตั้ง ของ ที่ เปน ประกัน ซึ่ง ผู้รับ สัญญาได้ ให้ ไว้ เปน ตัว จำนำ นั้น เจ้าพนักงาน หอรัษฎากรพิพัฒน์ ซึ่ง รับราชการ อยู่ใน เวลานั้น

จะยึด เอา ของ เหล่า นั้นไว้ จน ความ ที่ ว่ากัน ใน ระหว่าง ผู้รับ สัญญา ฤฯ ผู้ที่ รับ ทำ การ แทน ผู้รับสัญญา กับ เจ้าพนักงาน พระคลัง มหา สมบัติ

จะ ตก ลง สำเร็จไป แต่ เมื่อ ผู้รับ สัญญานั้น ทำ ผิด ข้อ สัญญา ใน ข้อหนึ่ง ข้อใด ก็ได้ แต่ เจ้าพนักงาน หอรัษฎากรพิพัฒน์ ผู้ว่า การ อยู่ใน เวลานั้น

ต้อง ตัก หัก ลงไว้ ใน หนังสือ สัญญา ว่า ผิด ข้อ นั้น ๆ เจ้าพนักงาน หอรัษฎากรพิพัฒน์ มี อำนาจ ที่จะ ขาย

แต่ จำหน่าย ทรัพย์ตั้ง ของ ที่ เขามา เปน ตัว จำนำ ประกันไว้ นั้นได้ ทั้งสิ้น ฤฯ จะ ขาย จะ จำหน่าย เปน ส่วน ๆ

ก็ได้ ตามหนังสือสัญญา นี้ ไม่ต้อง บอกให้ ผู้รับ สัญญา ฤา ผู้รับ ทำ การ
แทน ผู้รับ สัญญา ฤา ผู้ใด ผู้หนึ่ง ร โดย แต่เมื่อได้ ชายได้ จำ หน่ายทรัพย์สิน
สิ่ง ของไป ได้เงิน พอ กับ ที่ เกี่ยว ค้าง ตาม หนังสือ สัญญา ที่ได้ ทำไว้ แล้ว
เจ้า พนักงาน หอรัษฎากรพิพัฒน์ ผู้รับ การ อยู่ ใน เวลานั้น จะ คืน ทรัพย์สิน
สิ่ง ของ มาก น้อย เท่าใด ที่ เหลือ จาก ชาย ซึ่ง เขา มา เปน ตัว จำนำ ประกัน
ไว้ นั้น ให้ แก่ ผู้รับ สัญญา ฤา แก่ ผู้รับ ทำ การ แทน ผู้รับ สัญญา ไป

แล้ว สัญญา นี้ เปน เลิก แล้ว แก่ กัน แต่ ยัง อีก ค่อย ไป คือ อำนาจ ที่ได้
มอบ ให้ แก่ นาย อากร สุราชันไ ไว้ นั้น ถ้า นาย อากร สุราชันไ ไม่ได้
หนังสือ อนุญาต ของ เจ้าพนักงาน หอรัษฎากรพิพัฒน์ ผู้ ซึ่ง รับ ราชการ อยู่ ใน
เวลานั้น แล้ว อำนาจ นั้น จะ มอบ ให้ แก่ ผู้ อื่น ไม่ได้ ถึงแม้ ว่า จะมี อนุญาต
ยอม ให้ มอบ อำนาจ แก่ ผู้ อื่น ได้ ก็ดี ผู้รับ สัญญา เดิม ฤา ผู้ ที่ รับ ทำ การ แทน
ผู้รับ สัญญา เดิม จะ ถือ เขา ว่า ตั้ง พ้น จาก ความ รับ รับผิด ชอบ ใน หนังสือ
สัญญา นี้ ไม่ได้ แต่ อีก ประการ หนึ่ง ผู้ ที่ เปน ประ กัน แต่ ผู้รับ การ แทน
ประ กัน จะ มี ตัว นาย อากร อยู่ ก็ดี ฤา ผู้รับ การ แทน นาย อากร คน เดียว ฤา
หลาย คน ก็ดี ถ้า ผิด หนังสือ สัญญา ใน ข้อ หนึ่ง ข้อใด แล้ว จะ พ้อง เขา ผู้ หนึ่ง
ผู้ใด เปน ตัว คน ก็ได้ แต่ ถ้า แม้น ว่า เจ้า พนักงาน ของ คอเวอนแมนต์ ใน
เวลา ที่ จะ เร่ง เขา เงิน ตาม สัญญา นี้ ฤา บังคับ ตาม ข้อ ที่ ตั้ง ไว้ ใน หนังสือ นี้
ยอม ให้ ทุบตา ฤา ให้ ผู้รับ สัญญา ฤา ผู้ ที่ ทำ การ ของ ผู้ รับ สัญญา ผิด ผ่อน
ส่ง เงิน ประการใด ก็ จะ ไม่ เปน เหตุ ที่ ให้ เลื่อม เลี้ยว ประโยชน์ แต่ ความ
บ้อง กัน ของ หนังสือ สัญญา นี้ ฤา ให้ เสีย ความ ที่ ได้ ตก ลง สัญญา กัน
ตั้ง ว่า มา ข้าง บน ฤา ให้ เสีย ความ ที่ ว่า ผู้ รับ สัญญา ทั้ง หมด ก็ดี ฤา ผู้ หนึ่ง
ผู้ใด ก็ดี ทั้ง ผู้ จัด การ ของ ผู้รับ สัญญา ก็ดี ต้อง รับ รับผิด ชอบ โดย

พระราชบัญญัติอากร ชั้นใน

สัญญา แต่คำที่ว่าเจ้าพนักงาน หอ รัชฎากรพิพัฒน์ นั้น ให้ถือ ว่าต้อง
รวม ผู้ซึ่ง เจ้า พนักงาน หอรัชฎากรพิพัฒน์ จะได้ตั้งไว้ ตาม กฎหมายภาษี
ชั้นใน ตามที่ ตมควร ด้วยอำนาจ นั้น

ได้ตั้ง ชื่อ ประทับ ตรามอบให้ ไป ณวัน คำปี

ท่าน อธิบดี	}	(เช่น ชื่อ)	พยาน
(เช่น ชื่อ) นาย อากร		(เช่น ชื่อ)	
ประกัน			

แบบ ๓๓

ว่า ด้วย แบบ ที่ จะ ทำ สัญญาจำหน่ายทรัพย์สิน ของ ซึ่งทำไว้ ตาม มาตรา ๓๖
ข้าพเจ้า

ยอม ยก อำนาจไว้แก่ท่าน เจ้าพนักงาน ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ณหอรัชฎากรพิพัฒน์ เป็นประกันใน การ ซึ่ง ข้าพเจ้า ยอมรับ ตาม หนังสือ
สัญญา เป็น นาย อากรใน ที่ คำบด กำหนดตั้งแต่วันที่ คำปี
ศักราช ๓๒ ตามกำหนด พระราชบัญญัติ ภาษีชั้นใน อำนาจแลผล ประโยชน์
ของ ข้าพเจ้า ซึ่งมี อยู่ใน ที่ดิน อยู่ ที่ คำบด ใน
ตาม ซึ่งมี แฉง อยู่ตาม ตั้งณวัน คำปี ศักราช ๓๒
ประ มาณ ดังของ แต่ได้เอา หนังสือ ประ ทวน มามอบให้ ไว้แก่ ท่าน เจ้า
พนักงาน ของ พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณหอรัชฎากรพิพัฒน์ แต่แก่ผู้
ซึ่งจะได้รับ ที่ แทน ต่อไป แต่ถ้ามี เหตุ สิ่งใด สิ่งหนึ่ง ซึ่ง ทำให้นาย อากร
นั้น ผิด ข้อสัญญา ไม่ต้อง มี พยาน อื่น นอก จาก ที่ เจ้าพนักงาน หอรัชฎา
(ซึ่ง รับ ราชการ อยู่ ในเวลานั้น จะได้ จด ความ ผิด อย่างนั้น ๆ ไว้บนหลัง
หนังสือ สัญญา นั้นแล้ว) ข้าพเจ้าและผู้ ซึ่ง ทำ การ แทน ฤาผู้ ซึ่ง จด การแทน

พระราชบัญญัติ อากร ชั้ใหม่

ข้าพเจ้า ได้ มอบ อำนาจ ทูลเกล้าฯ ถวายแก่ พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ให้ ขยาย หรือ จำหน่าย ที่ดินที่ จำนำได้ ใน เวลานั้น แล เงิน ที่ จำหน่าย ออกไป ได้ เท่าใด จะ ต้อง ใช้ นี้ ค่า ถ่าย โทษ ค่า ปรับ ค่า เสีย หาย แล ค่า อื่น ๆ ต่าง ๆ ตาม ซึ่ง ตัว ข้าพเจ้า นาย อากร สุธา หรือ ผู้ รับ มรดก ของ ข้าพเจ้า หรือ ผู้ จัด แจ้ง การ แทน ข้าพเจ้า ซึ่ง ได้ บอก ไว้ ว่า จะ ต้อง ใช้ หั้น เท่านั้น ๆ แล เงิน เหลือ จาก นั้น ต้อง คืน ให้ ข้าพเจ้า หรือ แก่ ผู้ ที่ จะ รับ มรดก ของ ข้าพเจ้า หรือ แก่ ผู้ จัด แจ้ง การ แทน ข้าพเจ้า ๆ ได้ ลง ชื่อ ประทับ คราไว้ ด้วย ถายมือ

ของ ข้าพเจ้า ต่อ หน้า พยาน ณ วัน ค่ำ ปี ศักราช ๑๒

ผู้ มชื้อ ข้าง บน
ได้ ลง ชื่อ ประทับ ครา
ต่อ หน้า

๖

!

พระราช บัญญัติ อากร ชันโน

แบบ ที่ ๑๒

ภานิชันโน

ใบอนุญาตโรง เหล้า ซึ่ง ทำได้ ตาม มาตรา ๒๕

เจ้าของโรง ตั้ง อยู่ใน ที่

ได้ ยอม อนุญาต ตาม พระราช บัญญัติ

แต่ นี้ ได้ อนุญาต ให้ อำนาจ ตาม ข้อ พระราช บัญญัติ

ภานิชันโน ให้ ขาย หัวสุราใน ที่

ใบ อนุญาต นี้ ใช้ ได้ ตั้ง แต่

ณ วัน ถึง

ถึง วัน ๑

เจ้าพนักงาน ภานิชันโน

(เช่น ข้อ)
ได้ ใช้ คำ กรรม เยี่ยม ใบ อนุญาต เหล้า เป็น เงินตรา
เจ้าพนักงาน ภานิชันโน

บาท

พระราชบัญญัติ อากร ชนโน

แบบที่ ๓๓

ใบอนุญาต สุรา ขายปลีก ตาม มาตรา ๒๕

ได้อุญาต แต่นี้ต่อไป ให้เปิดโรง สำหรับ ขาย น้ำสุรา
หน้าเบอร์ที่

ถนน ใน เมือง (หรือใน หัว เมือง หรือ บ้าน
ป่าแขวง เมือง) ต้อง ประพฤติ ตาม ข้อบังคับ แดพระราช
บัญญัติ ซึ่งได้อ่าน แดอธิบาย ให้แก่ ฟัง แล้ว

ใบ อนุญาต นี้ ใช้ ได้ ตั้ง แต่ ฅวัน คำปี

จน ถึง ฅวัน คำปี ศักราช ๓๒

เจ้าพนักงาน ภาษี ชนโน

ใบรับค่า อกร ชนโน ใบอนุญาต แดเจ้าพนักงาน ภาษี ชนโน
(เห็นชื่อ) เจ้าพนักงาน ภาษี ชนโน

บาท

พระราชบัญญัติ อากร ชนโน

แบบ ที่ ๑๕

ภาษี ชนโน

ใบ อนุญาตให้ กัดัน สุรา ตามมาตรา ๓๖

ใ้ อนุญาตให้ กัดัน โน ที่ ดัน ของ ที่

โน

สำหรับ

กัดัน สุรา

ตั้ง แต่

จน ถึง

ให้ ใ้ ันวัน

คำ ปี

เจ้าพนักงาน ภาษี ชนโน

ใ้ ใ้ ใ้ (เช่น ใ้) เจ้าพนักงาน ภาษี ชนโน
คำ ขรม ใ้ ๑ ใ้ ใ้ (๕๗ ใ้) สำหรับ ใบ อนุญาต ใ้

พระราชบัญญัติ อากร ชั้โน

แบบที่ ๑๖

ภาชี ชั้โน

ตั้ง เจ้าพนักงาน ภาชี ตาม ความใน มาตรา ๕๐

โดย หนังสือ นี้ ใต้ ตั้ง ให้

เป็น เจ้า ภาชี ตาม ความใน กฎหมาย

ข้อ บังคับ ภาชี ชั้โน แต่ได้ มอบ อำนาจ ตาม ต้มควร ซึ่ง เจ้าพนักงาน

ใน ตำแหน่ง นั้น จะได้ ประพฤติ ตาม ข้อ กฎหมาย ที่ ว่าไว้ แล้ว

เจ้าพนักงาน ภาชี ชั้โน

!

แบบที่ ๑๗ พหุคูณภายใน

เก็บจากเหตุนับเข้าหนึ่งนั้น ให้คิดรวมหาตามราคาของเหตุนั้น

เก็บจากสุรต่ำต่าง ๆ ที่มีแรงต่ำกว่า ๕๐ ส่วนที่มีจะยกช้อย ให้เก็บเท่ากับที่

มีแรง ๕๐ ส่วนนั้น ถ้าสุรต่ำแรงขึ้นไปกว่า ๕๐ ส่วน ให้เก็บตามอัตรานี้คือ

แรงสุรต่ำที่คำนวณ	ภายในเขต			นอกเขต			ดิศพระ	แรงสุรต่ำที่คำนวณ	ภายในเขต			นอกเขต			ดิศพระ		
	บาท	อัฐ	เบี้ย	เหรียญ	เงิน	เงินแบ่ง ๕ ส่วน			บาท	อัฐ	เบี้ย	เหรียญ	เงิน	เงินแบ่ง ๕ ส่วน			
๕๐	๑	๒๔		๑	๒๐	๒๖	๒๐										
๕๑	๑	๓๔	๗๒	๑	๒๒	๒	๒๗	๖	๒๖	๑๒	๔๖	๒๗	๑	๗๒	๒	๔๐	๑๖
๕๒	๑	๔๕	๕๔	๑	๒๔	๔	๒๗	๒๒	๒๖	๑๒	๕๗	๔๔	๑	๗๔	๔	๔๑	๒๒
๕๓	๑	๕๖	๑๖	๑	๒๖	๑	๒๗	๗	๒๖	๑๓	๔	๑๖	๑	๗๗	๑	๔๑	๒๒
๕๔	๑	๖๗	๗๗	๑	๒๗	๓	๒๗	๒๔	๒๖	๑๓	๑๔	๗๗	๑	๗๗	๓	๔๒	๔
๕๕	๑	๗๘	๒๐	๑	๓๒	๒๗	๒๗	๑๐	๒๖	๑๓	๒๕	๖๐	๑	๗๒	๔	๔๒	๒๐
๕๖	๑	๘๙	๓๒	๑	๓๔	๒	๒๗	๒๖	๒๖	๑๓	๓๖	๓๒	๑	๗๔	๒	๔๓	๖
๕๗	๑	๑๐๐	๔	๑	๓๖	๔	๓๐	๑๒	๒๖	๑๓	๔๗	๔	๑	๗๖	๔	๔๓	๒๒
๕๘	๑	๑๑๑	๗๖	๑	๓๗	๑	๓๐	๒๗	๒๖	๑๓	๕๗	๗๖	๑	๗๗	๑	๔๔	๗
๕๙	๑	๑๒๒	๑๔	๑	๓๙	๓	๓๑	๑๔	๒๖	๑๔	๖	๑๗	๒	๑	๓	๔๔	๒๔
๖๐	๑๐	๑๓	๒๖	๑	๔๔	๓๒		๗๕	๒๖	๑๔	๑๐	๒๐	๒	๕	๔๕	๓๐	
๖๑	๑๐	๑๓	๓๗	๑	๔๖	๒	๓๒	๑๖	๒๖	๑๔	๒๕	๓๗	๒	๖	๒	๔๕	๒๖
๖๒	๑๐	๒๔	๖๔	๑	๔๗	๔	๓๓	๒	๒๖	๑๔	๓๖	๖๔	๒	๗	๔	๔๖	๑๒
๖๓	๑๐	๓๕	๑๖	๑	๕๑	๑	๓๓	๑๗	๒๖	๑๔	๔๗	๑๖	๒	๑๑	๑	๔๖	๒๗
๖๔	๑๐	๔๖	๗	๑	๕๓	๓	๓๔	๔	๒๖	๑๔	๕๗	๗	๒	๑๓	๓	๔๗	๑๔
๖๕	๑๐	๕๖	๗๐	๑	๕๖	๓	๓๔	๒๐	๒๖	๑๕	๖	๗๐	๒	๑๖	๔	๔๗	๒๒
๖๖	๑๑	๓	๕๒	๑	๕๗	๒	๓๕	๖	๒๖	๑๕	๑๕	๕๒	๒	๑๗	๒	๔๗	๑๖
๖๗	๑๑	๑๔	๒๔	๑	๖๐	๔	๓๕	๒๒	๒๖	๑๕	๒๖	๒๔	๒	๒๐	๔	๔๗	๒๒
๖๘	๑๑	๒๔	๓๖	๑	๖๓	๑	๓๖	๗	๒๖	๑๕	๓๖	๓๖	๒	๒๓	๑	๔๗	๑๗
๖๙	๑๑	๓๕	๖๗	๑	๖๕	๓	๓๖	๒๔	๒๖	๑๕	๔๗	๖๗	๒	๒๕	๓	๕๐	๔
๗๐	๑๑	๔๖	๑๐	๑	๖๗	๓	๓๗	๓๐	๒๖	๑๕	๕๗	๑๐	๒	๒๗	๔	๕๑	๒๐
๗๑	๑๑	๕๗	๑๒	๑	๗๐	๒	๓๗	๒๖	๒๖	๑๖	๕	๑๒	๒	๓๐	๒	๕๑	๖
๗๒	๑๒	๓	๗๔	๑	๗๒	๔	๓๗	๑๒	๒๖	๑๖	๑๕	๗๔	๒	๓๒	๔	๕๒	๒๒
๗๓	๑๒	๑๔	๕๐	๑	๗๕	๑	๓๗	๒๗	๒๖	๑๖	๒๖	๕๐	๒	๓๕	๑	๕๒	๗
๗๔	๑๒	๒๕	๑๗	๑	๗๗	๓	๓๗	๑๔	๒๖	๑๖	๓๗	๑๗	๒	๓๗	๓	๕๓	๒๔
๗๕	๑๒	๓๖		๑	๗๐	๔๐		๑๐๐	๒๖	๑๖	๔๗		๒	๔๐	๕๓	๑๐	

ให้ใช้กฎหมายภาษีขึ้นใน

(ปีจุลศักราช ๑๒๔๗)

มีพระบรมราชโองการ มาร พระบัณฑิตูร ดิงหนาท ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศแก่ พระบรมวงษานุวงษ์ ข้าทูลฉลอง ขุนดี พระบาท
 ใหญ่ผู้น้อย ฝ่ายทหารพลเรือน ทั้งพวกพ่อค้า ประชาราษฎร แต่พ่อค้า
 คนต่างประเทศ ซึ่งเข้ามาพึ่ง พระบรมเดชานุภาพ ทำการค้าขายหา กินอยู่
 ในจังหวัด กรุง เทพฯ หัวเมือง เอกโทตรีจัตวา แต่เมืองประเทศราช
 ในอาณาเขตรกรุงสยามให้ทราบทั่วกันว่า ได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ
 ให้ประดิษฐาน พระราชบัญญัติ ในเรื่องสุรา ซึ่ง จะ บันทุก มาจาก เมือง
 ต่าง ประเทศ แต่ตั้งกั้นใน พระราชอาณาเขตร จำหน่ายซื้อ ขายตรวจ
 ครากัน เก็บภาษี อย่างไร ปรากฏ ชื่อว่า กฎหมายภาษี ขึ้นใน ปีจุล
 ศักราช ๑๒๔๗ นั้น ไว้เพื่อให้เป็น ประโยชน์รักษา ความสุข ของ อาณา
 ประชาราษฎรใน พระราชอาณาจักร ให้กระแสม ดำราญในพระราชบัญญัตินั้น
 ส่วนที่ ๑ มาตรา ๑ มีความว่า พระราชบัญญัตินี้ ถ้า พระบาท สมเด็จพระ
 เจ้าอยู่หัว จะได้ มีพระบรมราชโองการ ดำรัสให้ ออก หมายประกาศ
 ให้ ใช้ ได้เมื่อใดก็ ใช้ ได้ แต่ให้ เรียกว่า กฎหมายภาษี ขึ้นใน ปีจุล
 ศักราช ๑๒๔๗ นั้น บัดนี้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กำหนดใช้
 พระราชบัญญัติ ซึ่งได้ ออก ชื่อแล้วข้าง ต้น นั้น ใน วัน ๒ เดือน ๕ ขึ้น ค่ำ ๑ ปี
 ๑๒๕๐ ยัง เป็น ต้นฤทธิศก จุลศักราช ๑๒๕๐ ตรง กับ วันที่ ๑ เดือน เอปรีล
 ปี คฤศต ศักราช ๑๘๘๗ แต่ พระราชบัญญัติ จะ คง ใช้ ได้ต่อไป จนกว่าจะ
 มี ประกาศ ดำเนิน กระแส พระบรมราชโองการ ดำรัส สั่ง ให้ เลิก หรือ แก้ไข
 เปลี่ยน แปลงไป สถานใด ประกาศ แต่ ณ วัน ๗ เดือน ๓๑ ขึ้น ค่ำ ๑ ปีชวด
 ต้นฤทธิศก จุลศักราช ๑๒๕๐ เป็น วันที่ ๗๒๗ ในรัชกาล บัคยูมุนนี้

กฎเกณฑ์ บังคับ อากร สุรา

ตั้งไว้ โดยเสนาบดี กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ

ใต้ รับ พระราชทาน พระบรม ราชานุญาต แล้ว

ใบ อนุญาต

ข้อ ๑ เสนาบดี กระทรวง พระคลัง จะสั่งใบ อนุญาต ชาย สุรา แต่ บาง เมือง จะ มอบใบ อนุญาต ต้ม สุรา มาให้เทศาภิบาล (คือ ข้าหลวง หรือผู้ว่า ราชการ เมือง กรมการ) ผู้รักษา ราชการ เมือง พร้อม กับ บัญชี ค่าบด ร้าง ชาย แต่ ค่าบด ต้ม ถ้า มี ผู้มา ขอ รับ ตาม ค่าบด ที่วาง ให้เทศาภิบาล ตาม นาย อากร สุรา ถ้า เห็น ชอบ ควร ให้ ใบ อนุญาต หรือ นาย อากร สุรา ไม่ เห็น ชอบ ควร ให้ ใบ อนุญาต โดย เหตุ ไม่สมควร แก่เทศาภิบาล เห็น สมควร จะ ให้ อนุญาต ก็ให้ ออกใบ อนุญาต ให้ไป เงิน ค่าใบ อนุญาต ร้าง ชาย สุรา ให้ มอบ ให้ แก่ นาย อากร สุรา แต่ เงิน ค่าใบ อนุญาต ต้ม สุรา ให้ มี ใบ บอ กส่ง ตง มา ยัง กรุง เทพ ฯ แต่ ถ้า ผู้รับ ใบ อนุญาต ชาย หรือ ต้ม สุรา กระทำ ผิด พระราช บัญญัติ เทศาภิบาล เห็น สมควร คืน ใบ อนุญาต ก็คืน ได้ ตาม พระราช บัญญัติ เมื่อสิ้น ปี ให้ มี ใบ บอ กส่ง บัญชี ใบ อนุญาต ที่ได้ ออก แต่ ส่ง ใบ อนุญาต ที่ ยัง เหลือ มา ยัง กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ กรุง เทพ ฯ

ตรวจจับ

ข้อ ๒ ให้เทศาภิบาล เอา ชูระ ช่วย นาย อากร สุรา ตรวจจับ ผู้ กระทำ สุรา เดือน ผิด พระราช บัญญัติ อากร ชั้น ใน ปี ๑๒๕๙ เมื่อ นาย อากร สุรา จะไป จับ สุรา เดือน ใด ต้อง ให้ ขอ กรมการ หรือ อำเภอกำนัน กำกับ ไป ด้วย ทุก ครั้ง

กรมสรรพากร
กรมการ
๑๒๕๙

พระราชบัญญัติ อากร ชั้นใน

๕๐

สุรา เบียดย่น แหวง

ข้อ ๓ ถ้าราษฎร พา สุรา ใน แหวง หนึ่ง ซึ่ง มี หนังสือ สำคัญ ของ นาย อากร คุ่ม ตาม พระราช บัญญัติ ไป ใน เขต นาย อากร อีกร หนึ่ง ตรวจ น้ำ สุรา ถ้า ถูก ต้อง แล้ว ให้ ออก หนังสือ สำคัญ ให้ ใหม่ ยัด หนังสือ สำคัญ เดิม ไว้ มา คิด หัก เงิน อากร แก่ นาย อากร ผู้ ออก หนังสือ สำคัญ ให้ เดิม ถ้า สุรา ผิด กัน กับ หนังสือ สำคัญ เปน สุรา เกือบ อยู่ เอง แล้ว

เบียดย่น นาย อากร

ข้อ ๔ ถ้า เบียดย่น นาย อากร ให้ นาย อากร ใหม่ ตรวจ น้ำ สุรา ซึ่ง ยัง เหลือ อยู่ เท่าใด ให้ นาย อากร เก่า คืน เงิน อากร ให้ แก่ นาย อากร คน ใหม่ ตาม พิภักดิ์

หอรัษฎากรพิพัฒน์

วันที่ ๑ มีนาคม รัตนโกสินทร์ ศก ๑๓๑

(ตงพระนาม) นราธิประพันธ์พงษ์ รอง เสด็จมาตั้ง

08/07/2566